C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 12 Zrůdy.pdb

PDB Name: Vampýra - 12 Zrůdy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dobrodružství v Llandrinwythu skončilo. Vesnice mrtvých, svět za zrcadlem... zdálo se, že vše zaniklo v nepopsatelném aktu sebezničení.

Lilith Edenovou, napůl upírku, zajímalo, co se po farářové smrti opravdu stalo s obyvateli "neskutečného světa". Našli konečně svůj klid nebo žijí navěky v mikrokosmu?

To by byl krutý úděl. Lilith doufala v pravý opak. Věřila, že nyní skončily nesnáze, které začaly před více než dvě stě padesáti léty a postihly Llandrinwyth v podobě "pekelné neznámé".

Pohroužená do myšlenek vyběhla za Beth a jejím podivným hochem, který se dostal stejně jako ona do "země nikoho." Na návrší stál osamoceně nájemný landrover.

Ale Lilith mu nevěnovala pozornost. Myslela pouze na to, co se dozvěděla z farářovy klatby.

Opět se poodhrnula rouška tajemství, do níž byl zahalen její dosud neznámý původ a poslání.

Zcela neočekávaně.

Lilith cestovala s Beth do Walesu, aby sledovala stopu Jeffa Warnera ke zmizelému "liliovému kalichu".

Poslední události potvrdily, že obřadní číše, kterou upíři potřebovali pro zachování své existence, je skutečně spojena s vesnicí Llandrinwyth. A to již krátce po její krádeži!

Kalich zmizel před mnoha léty. Od té doby postrádali "vyvolení" nástroj nezbytný pro magický rituál péče o potomstvo! Následkem toho mohlo přicházet na svět libovolné množství zotročených stvůr. Avšak řady starých upírů neustále řídly ve smrtelném souboji se srdnatými protivníky.

Bylo patrné, že zánik upírů je naprogramován na dlouhou dobu dopředu - a k tomu Lilith zaměřila veškeré své úsilí. Musela najít liliový kalich. Ne pro vlastní prospěch, ale aby jej zničila jednou provždy.

Při tomto hledání měla silného soupeře.

Landrua.

Tento nejstarší a nejzkušenější ze všech jí známých upírů se hnal za kalichem od jeho zmizení. Lilith jej pronásledovala až na vrcholky Himalájí. Setkala se zde s účinky krutého kultu i příslušníky starodávné sekty kněží, ale hledanou relikvii nenašla.

Bylo s podivem, že tam nahoře, na indicko-nepálské hranici, vyvázla se zdravou kůží. Dodnes netušila, čemu vděčí za ten zázrak. Nemluvě o Landruově přežití. Narazila na něj v parku přiléhajícím k chrámu - a znovu ztratila jeho stopu. Nemohla s jistotou říci, zda zahynul v apokalyptické ničivé orgii.1 Ale měla o tom vážné pochybnosti.

V jednom si však byla jistá, a to posilovalo její sebevědomí.

Landru ani po dvě stě padesát let trvajícím hledání neobjevil sebenepatrnější stopu po místě, kde se nacházela ztracená nádoba. Jinak by věděl to, co nyní znala Lilith. A proto zneklidněla.

Byla svědkem satanského křtu.

Výjimečného křtu, který stvořil její matku Creannu!

Shoda jmen ve spojení s mýtickým liliovým pohárem nemohla být náhodná. Novorozenětem se zlatavými kadeřavými vlásky, vytrženým tajemnou neznámou z řad vesničanů, mohla být pouze Creanna...!

Později Creanna porušila ZÁKON a z jejího milostného svazku se smrtelníkem bylo zplozeno dítě.

Lilith!

Ale kdo byla ta pekelná neznámá s vlasy ohnivými jako plamen, která vše způsobila?

Ona určila Lilith její poslání?

Upírka, která zabíjela, aby zničila vlastní rasu...?

Bezpochyby ukradla pohár, po němž se pídili Landru i Lilith. Udělala to z vlastního přesvědčení nebo k tomu byla navedena? Toť otázka... Avšak pouhá skutečnost, že upírka spáchala krádež hledané relikvie, byla senzací!

Lilith byla hluboce přesvědčena, že Landru tak uvažoval při posledním setkání.

Ve spánku sledovala příběh svých pozemských rodičů, Creanny a Seana. Přinejmenším od okamžiku, kdy přiletěli v roce 1897 z Anglie do Sydney.

I po tomto poznání zůstávala nevyplněná mezera přibližně padesáti let. Zůstalo tajemstvím, co se dělo s Creannou a neznámou upírkou po satanském obřadu a útěku z Llandrinwythu. Jak nakonec došla k rozhodnutí obětovat se a dítě upírky a člověka nechat po stoletém spánku dospět ve "zbraň" proti vlastnímu národu...

V očích člověka dosáhla Creanna ve svých 169 letech biblického věku. Při téměř neohraničené nesmrtelnosti upírů to bylo pouhé mžiknutí víčka...

Obětovala všechno.

Proč?

Jaký byl smysl tajemného poslání, jehož původcem byla upírka?

Bojuji proti nevlastnímu národu, z něhož pocházím, to se Lilith dověděla při svém pobytu ve světě za zrcadlem. Přijala své poslání. I když v ní bylo něco lidského. Ale proč ji chtěla Creanna použít proti vlastnímu národu? Byla snad zrádkyně nebo - jak Landru a mnozí další pohrdavě tvrdili - děvka...?

Co znamenalo toto slovo v řeči upírů?

"Půjdeš?"

Betin hlas vytrhl Lilith z chmurných myšlenek.

Ohlédla se.

Mladík se mezitím uvelebil na zadním sedadle roveru.

"Už jdu," odpověděla Lilith v předtuše, že se bude muset velmi brzy a intenzivně věnovat Tomovi.

Především kvůli výraznému upířímu znamení na jeho vráscitém krku.

Marnie ještě jednou zkontrolovala účes a uhladila si přiléhavou sukni. Dole se netrpělivě ozval klakson. Když se hnala z pokoje ke schodišti, zastoupil jí otec cestu k hlavnímu vchodu. Ihned do sebe vstřebala "pach" rodičovského domu až po poslední škvíru v prkenné podlaze. Koutky úst jí poklesly.

"Uhni, tati, prosím, spěchám!"

Zůstal stát s kamenným výrazem v obličeji.

V kuchyni hlasitěji než jindy hartusila Marniina matka. Jakmile svým "sedmým smyslem" vytušila, že mezi otcem a dcerou dojde k hádce, pustila se do bláznivého úklidu. Většinou to odneslo její oblíbené nádobí.

"Zase si jede pro tebe," řekl jí otec, muž malé podsadité postavy, a odstoupil na šířku dlaně od dveří.

"A co na tom?"

"Říkal jsem ti snad tisíckrát, že to není společnost pro tebe! Ten falešný mizera tě využívá a později pustí k vodě, jestli najde někoho lepšího!"

"Někoho lepšího než jsem já nikdy nenajde!" Znělo to sarkasticky.

Ale její otec neměl náladu na tento ironický podtón.

"Oba to dobře víme," řekl kousavě. "Ale darebák Floyd Farnham nebo jak se ten "houkačka" vlastně jmenuje, to neví bezpečně!"

"Přestaň už Floyda špinit! Jenom proto, že jeho otec..."

"Jenom proto, že otec je stejný darebák jako jeho povedený synáček - tak! Vsaď se, že je to dědičné!"

"V tom případě bych musela zdědit i tvoje maloměšťáctví," odrazila jej krátce a suše. "Ale ubezpečuji tě, že to není můj případ...!"

"Bohužel," přikývl sklíčeně. Výčitka se od něj odrazila jako hrách od stěny. "Troška "maloměšťáctví", jak to nazýváš, by ti neuškodila. Přinejmenším by ti otevřelo oči a varovalo před takovými chlapy jako je Floyd. Chtějí jen jedno..."

"Teď už toho mám dost!" Marnie zrudla rozčilením. To, co považovala za nepodstatné, ji nyní zasáhlo naplno. "Jestli tě trápí tahle věc, tak jsi se opozdil! Už si to rozdáváme pěkně dlouho! A nikoho nemusí zajímat, kdy a kde! V žádném případě pod touto střechou - tady ne! Milovat se s vědomím, že máš ucho přilepené na dveřích!"

Charles Romance se začal chvět po celém těle. Na rozdíl od Marnie byl bledý a po dlouhých vteřinách ticha znejistěla Marniina matka natolik, že vyběhla s utěrkou v ruce z kuchyně. S vyčítavým pohledem se vmáčkla mezi otce a dceru. Zvenčí sem doléhal přerušovaný tón houkačky.

"Přestaňte s takovými řečmi!" žádala a chytila přitom manžela za rameno. Převyšovala jej bezmála o hlavu.

Marnie čněla nad oběma rodiči.

"Mluví jako štětka," hájil se manžel. "Jako nejlacinější desetilibrová štětka!"

"Odkud víš, kolik stojí pouliční štětka?" ušklíbla se výsměšně Marnie.

Charles Romance sevřel pěsti. Jeho žena Heather jej vší silou odtáhla od dveří.

"Děkuji!" Marnie udělala pukrle a vykročila jako páv na svých vysokých podpatcích kolem nich. "Jsem vám velmi vděčná!" Otočila knoflíkem a otevřela dveře. "A budu ještě vděčnější, když konečně pochopíte, že jsem už plnoletá. Takže si budu dělat, co chci. Budu-li se chtít pobavit, nepoběžím si napřed pro rodičovské svolení."

S prásknutím za sebou zavřela dveře.

V očích Charlese Romance se objevily červené žilky. Ale hlava zůstala chladná. Celý zrudlý hleděl strnule na svoji ženu. Potom zasupěl: "Dobrá, sbal kufr!"

Ustoupila o krok zpět a zaťukala si ukazováčkem na čelo. "Můžeš klidně odejít, kam chceš. Ale já nejdu nikam!"

"Kdo mluví o nás? Sbal její kufr! Slyšela jsi přece, že je plnoletá. Může si dělat, co chce... Ale ne pod touto střechou! Ať táhne ke svému miláčkovi do jeho doupěte. Však ještě přijde k rozumu. Určitě."

"Charlesi...!"

"Určitě!"

"Upír nepije jednoduše krev zvolené oběti. Upír zabíjí. A tento zárodek přivádí smrt opět ke zdánlivému životu a tím

brání duši oběti dosáhnout posmrtného života na věčnosti. Od té chvíle se nachází jakoby ve snu, který mu upíří zárodek vsugerovává. Zrůdy se tak mění na jejich povolný nástroj. Samy pijí krev. Tím se podobají, zárodku, který si je podmanil - ale nemohou jej dále rozmnožovat..."

Slova Jeffa Warnera, pronesená na pozemku 333 v Paddington Street, si Lilith vryla hluboce a nesmazatelně do paměti.

Vytanula jí na mysli během návratu do Mallwydu.

"Jak se opravdu jmenuješ?" zeptala se neuvěřitelně starého a neduživě vypadajícího mladíka, s nímž se Beth setkala na purpurové straně zrcadla ve vesnici mrtvých.

"Tom Grimaldi..."

"Kolik je ti let?"

"Šestnáct."

Lilith se zakuckala překvapením. Dívala se na přestárlý, vráskami a stařeckými skvrnami pokrytý obličej a pochopila, proč ji Beth obdařila vyčítavým pohledem.

Tenhle mladík vzbuzoval soucit.

Ale mohl být v nebezpečí. Jeho pohled mluvil za vše.

"Kdo ti to...," Lilithin prst přejel jemně znamení na jeho krční tepně, až sebou Tom trhl, "...udělal?"

Nehnul ani brvou. Ve vodnatých očích probleskoval strach.

Strach z Lilith.

Zavrtěl hlavou.

"Ty nevíš, kdo ti to udělal?" Lilith se neodvážila použít svou sugestivní sílu. Ve světě za zrcadlem, v říši zla, s ní neměla žádný úspěch. Mnozí se tomu vzpírali, zvláště když věděli, že přišla z odvrácené strany zrcadla.

"Ne," trval na svém předčasně zestárlý mladík.

Lilith si jej prohlédla pozorněji.

Tak to zkoušela na lidech, kteří nebyli svým založením chráněni proti její hypnóze. Zrovna u Torna si nebyla jistá, jestli k nim náležel.

Jediné, v čem souhlasila s Beth, bylo, že Tom nepatří mezi služebné kreatury. Nepatřil k nešťastníkům, kteří by dále rozsévali smrt pod vlivem svého krvežíznivého pána. Žil, dýchal, jeho srdce tlouklo normálně...

Ale měl znamení!

Od koho?

"Pověz! Řekni mi, kdo ti ublížil!"

"Nikdo," řekl Tom stísněně. "Nech mě na pokoji! Nikdo mi nic neudělal! Chci domů! Já....bojím se tě!"

Z jeho chování Lilith vytušila, že byl stejně nesmělý jako jeho vrstevníci. Jaká ironie, hovoříme-li o povadlém, bledém, plešivějícím těle.

V první chvíli si Lilith myslela, že kousnutí na krku způsobilo Tomovu proměnu. Mladík jí sám mezitím vysvětlil", že se jedná o následek nemoci, kterou trpí od narození. Ale její pochyby tím nerozehnal.

"Progeria infantilis" znělo odborné označení genetické poruchy, kterou na celém světě trpělo asi dvacet dětí. Jejich kalendářní věk bylo možno srovnat se stářím psa, abychom získali skutečnou biologickou hodnotu.

Znělo to smutně.

Lilith se cítila mizerně kvůli tomu, že takovým způsobem na Toma dorážela. Avšak vampýří znamení na krku nebyla žádná maličkost. Zvláště když na chlapci nebylo vidět běžné příznaky.

"Odvezeme ho domů," vmísila se Beth. "Později uvidíme, co dál. Promluvíme s jeho otcem a budeme chytřejší..."

Lilith rozuměla, ale nechtělo se jí skončit s Tomovým "výslechem".

"Co je to za představení, s nímž putujete z místa na místo?"

Mladík se zatím zmínil o cirkusu pouze dvakrát. Ale Lilith se v hospodě, kde byla před dvěma dny ubytována, setkala s groteskní postavičkou, která verbovala lidí pro tuto "show". Skvělá podívaná, v níž vystupovala politováníhodná lidská stvoření. Zdálo se, jakoby tento cirkus byl Tomovým domovem. V každém případě vedl Beth přímo k velkému prostranství za městem Mallwyd. Tam se mu z hrdla vydral děsivý výkřik zoufalství.

"Víš jistě, že stál tady?" zeptala se zaraženě Beth. Zastavila auto.

Tom otevřel zprudka dveře a vyrazil ven.

Prostranství bylo zcela prázdné. Pouze dvojice papírových pytlů na odpadky vypovídala, že zde někdo hostoval nedlouho předtím.

Beth ohrnula rty. "Co o tom soudíš?" otočila se na Lilith.

"Lhal," řekla. "Můžeš mu však něco vyčítat?"

Beth potřásala pochybovačně hlavou. Bylo nad slunce jasné, že je z něj celá dojatá. "To si neumím představit. Podívej se na něj..."

Mladík klopýtal jako bez duše volným prostranstvím. Schylovalo se k dešti. Ale on tomu nevěnoval pozornost.

Beth vystoupila a šla k němu.

Lilith oba pozorovala. Beth Tomovi důrazně domlouvala a objala jej přitom pevně kolem ramen. Byli promoklí až na kůži.

Když o minutu později přisedli k Lilith do roveru, řekla Beth: "Pojedeme nejdříve k "Halfway", kde se ubytujeme. Hostinského potěší, že nás zase uvidí po dvou dnech. Kromě toho nám může říci, kam odjel cirkus."

Lilithin pohled přeskakoval z Beth na Toma, který se jako vystrašené kuře choulil na zadním sedadle.

Lilith pomlčela o svých obavách. Nemohla si však odpustit malou poznámku: "Přivedeš nás rovnou do pekla," pošeptala Beth. "Kromě toho už policie hledá chlapce v celém okolí."

"A co!" odsekla Beth stejně potichu. "Mne více zajímá, co je to za "rodinu". Po dvou dnech jednoduše sbalí plachtu a nestarají se, že jim chybí jeden člověk...."

"Nejraději bych někam vypadl sám," řekl Floyd "Houkačka" Farnham.

Marnie se spustila vedle něj na sedadlo starého austina a pleskla jej po ruce. "Poslouchej! Mám nervy nadranc! A teď ještě ty..."

"Se stařík em? Slyšel jsem ho řvát až sem..." Zasmál se. Padl mlaskavý polibek. "Ale tebe bylo slyšet ještě víc," dodal.

"Mluvme o něčem jiném. Máš představu, co dnes podnikneme?"

"Předtím nebo potom?"

Marnie jej bouchla do stehna.

"Výš!"zavýskl.

"Jestli půjdu výš, skončíme oba v nemocnici..."

"V manželské posteli?"

"To bys musel nejdřív vyjednat s mým otcem!"

V Corris Uchafu začínal sobotní večer. Konec týdne. Běžně bylo v provozu kino nebo diskotéka. Floyd ji ale překvapil jiným návrhem.

"Už několik dní hostuje u Tří dubů takzvaný umělecký cirkus," řekl a vytáhl z kapsy dva lístky. "Věnoval mi je jeden kolega. A ten je zase dostal od někoho jiného..."

"Kolega" mohl být pro Floyda pouze kamarád z chodby Charity. Před třemi roky praštil s učením a od té doby byl bez práce. Vypomáhal u benzínové pumpy nebo si přivydělával příležitostnými pracemi. Zřejmě mu to stačilo, aby si mohl dopřát tento vehikl a vyvézt v něm Marnii dvakrát týdně ven. Ale lístky určitě pořádně provětraly jeho poloprázdnou kapsu.

"Nemusíš přece platit jenom ty," řekla Marnie. "Mnohokrát jsem ti opakovala, že se mi nevede tak zle, abych neměla na kadeřnici. Můžeme jít klidně do kina nebo si zatancovat ke Stubbům..."

"Pch!" rozhořčil se. "Ničemu nerozumíš! Tohle je senzace. Noviny jsou plné zpráv o podivínech, na které se tam dá koukat...."

Horlivě vysvětloval, co lze spatřit v "cirkusech".

Marnie tím nebyla příliš nadšená.

Měla chorobný strach z hmyzu, zvláště pavouků. A co "Houkačka" vyprávěl, znělo někdy podle toho vlasatce přímo ďábelsky...

"Zrůdy...." Otřásla se. "Už teď mi z tvého povídání naskakuje husí kůže! Ne, na to nemám žaludek..."

Floyd protáhl zklamaně obličej. Byl velký a dobře stavěný. Jeho vlasy černé jako smůla a jižní temperament zadávaly příčinu k nejdivočejším dohadům.

Marniin otec například tvrdil velice rozhodně, že "Houkačkova" matka měla před dvaceti lety poměr s italským dělníkem. Jedno ze slabých tvrzení, které s potěšením komentoval. Charles Romance nenáviděl Floydova otce. Něco se mezi nimi přihodilo; pravděpodobně ani jeden z nich nevěděl přesně co,

"No, dobrá," zabrblal hlasem plným odříkání. "Tak tedy ke "Stubbům"..."

Marnie si povzdechla. "Tak dobře. Máš vstupenky. Pojedeme. Jestli to bude hnusné, tak utečeme. Slib mi to!"

V jeho obličeji se mihl stín uspokojení. "Přísahám!"

O dvacet minut později zajížděl austin na louku upravenou jako parkoviště, kde už stálo pozoruhodné mnoho aut.

"Podívej, kolik je tady lidí," upozorňoval "Houkačka". Počkal, až Marnie vystoupí a potom ji objal s majetnickou pýchou kolem útlého pasu.

"Je to stále stejné," tropila si posměšky. "Máloco mne vyvede z míry. Ale ty to dokážeš za všech okolností..."

Čím blíže přicházeli k hradbě dřevěných maringotek, tím tajemněji působila jejich scenérie ozářená girlandami světel. Nikde osamělá blikající lampička. Na první pohled bylo zřejmé, že se mnohé změnilo. Před sto nebo dvěma sty léty by se návštěvník s ničím takovým nesetkal. Při zevrubnější prohlídce však každý rychle zjistil, že pestře pomalované vozy jsou přinejmenším stejného věku.

ZRŮDY - VELKOLEPÁ PŘEHLÍDKA MONSTER stálo starodávným kudrlinkovým písmem na každé stěně vozů. Ředitel Grimaldi zaručuje údiv, hrůzu a lehké dráždění nervů!

"Četl jsi to?" zeptala se stísněně Marnie. Její rozhodnost před vstupem do cirkusového stanu utrpěla citelnou ránu. "Oni si dělají legraci ze strachu ...z mého strachu!"

"Marnie, prosím! Dej nám příležitost. Jsem opravdu zvědavý, co nabídnou. Už jednou jsem něco podobného viděl v "televizi. Ve skutečnosti to musí být šílené. Záleží na tom, s jakými atrakcemi přijeli. Jestli tam budou jenom tři trpaslíci metat kotrmelce a vzájemně se tahat za vlasy, budu první, kdo se zdejchne!"

"Panebože!" Marnie se pokřižovala, "kéž by na začátku vystoupili tři trpaslíci. Miluji trpaslíky...!"

Floyd, kroutě hlavou, ji zavedl do mezery mezi dvěma maringotkami, nad níž visel štít s nápisem VSTUP. Pod ním byla umístěna menší tabulka: Večerní pokladna.

"Číslo jedna," zašeptala Marnie, když drobná, jako princezna vystrojená ženuška, sedící v přístřešku, vzala jejich lístky. Utržené kousky rozžvýkala a vyplivla, aniž se jí pohnul jediný sval v obličeji. Zbytek vrátila "Houkačkovi".

Pokračovali v cestě a Marnie láteřila: "Ještě jednou a zmizíme, drahý příteli. Žádné výmluvy!"

"U ní to neplatí," zastal se jí Floyd. "Neudělala přitom kotrmelec...!"

Marnie jej štouchla loktem do boku.

Hradba vozů uzavírala plochu krytou stanovou plachtou s dvěma půlkruhovými hledišti pro diváky. Uprostřed se tyčilo zvýšené jeviště, k němuž vedla lávka dosud zakrytá oponou.

Řady sedadel byly v tuto chvíli ze dvou třetin obsazené, takže Marnie a její přítel poměrně snadno našli místa.

Všude kolem šustily kornouty s kukuřicí a jinými pokroutkami, které si diváci zakoupili u vyzáblé ženštiny s ohromnými prsy a dlouhým plnovousem. Chodila s podnosem mezi řadami. Jejími nejlepšími zákazníky byli muži, kteří si chtěli pěkně zblízka prohlédnout její mocně se dmoucí ňadra.

Také "Houkačka" chtěl vytáhnout několik mincí, ale Marnie zasyčela: "Odkdy něco kupuješ při představení? Dej si pozor, aby ti nevypadly oči!"

Pokrčil rameny a zastrčil peníze zpět. "Blbost. Chtěl jsem ti jen něco koupit!"

"Soustřeď se raději na svůj "poklad" ..." Aniž by to okolosedící zpozorovali, pohladila mu něžně vzpínající se mužství. Když zjistila, v jakém stavu se nachází, zhluboka se nadechla a zašeptala s předstíraným rozhořčením: "Budeš-li takhle pokračovat, mohu tě vystavit přede všemi na pódiu."

Ušklíbl se a chtěl něco odpovědět. V té chvíli zazněl gong. V hledišti naráz utichl šepot.

Za víření skrytého bubnu se roztáhla opona. Před publikem se objevila dojemná postava ve fantastické uniformě a po zdvořilém přivítání a seznámení s programem opět zmizela.

Když ohlásila jako "světovou senzaci" vystoupení "nefalšované upírky", proběhlo nejdříve hledištěm tlumené šeptání.

Zatímco Floyd - jako většina ostatních - se tomu smál, Marnie chladla jako kus ledu. Založila si ruce na prsou a vtáhla hlavu mezi ramena.

"Je ti zima?" zeptal se její přítel a přivinul ji k sobě. Uchopil ji přitom v podpaždí tak, že si mohl položit ruku na její pravé ňadro.

V tom měl praxi. Chodili často do kina, kde sedávali v zadních řadách.

Potřásla hlavou. Její stísněnost ještě vzrostla.

V pozadí zněl hlas ředitele. Marniin pohled těkal po ostatních návštěvnících sedících v polostínu. Necítila radostné očekávání, které se zmocnilo všech přítomných. Bylo jasné, že jí nesedí tento druh zábavy. Politováníhodné bezvýznamné postavičky provozují nejen tělesný, ale především duševní striptýz, aby se udržely při životě. Ta představa jí byla odporná. Bylo pozdě vzít do zaječích. Musela se podrobit. Viděla, jak na tom Floydovi záleží.

Po odchodu ředitele a opětovném zaznění gongu začalo vlastní představení... Trefné označení pro to, co nyní následovalo. Předváděly se skutečně politováníhodné omyly přírody. A každý, kdo měl v sobě jen trochu studu, musel tento druh zábavy odmítnout.

Ve skutečném životě to však vypadalo tak, že lidské abnormality se ještě více než v estrádě předváděly divákům!

Pouze Marnie vnímala, že se kolem nachází spousta dětí, které se pásly očima na neštěstí druhých.

Marnie stiskla zuby.

Jediný rychlý pohled jí napověděl, že Floyd hledí fascinovaně s otevřenými ústy na jeviště. Tam se vypotácel kulhavý hrbatý "zvoník z Notre Dame". Udělal několik obratů, zatínal pěsti v hrozivém posuňku a vyrážel neartikulované zvuky.

Publikum včetně "Houkačky" odměnilo jeho výkon projevy souhlasu. Marnie se snažila, aby se ani pohledem nedotkla tohoto vzoru šerednosti. Když jej zahlédla, viděla, že se potvrdilo její podezření: utrpení bylo aktem nenávisti proti obecenstvu i proti sobě samému.

Marnie klesla vedle Floyda. Když krvavé oči hrbáče opětovaly její pohled, pocit strachu ještě zesílil. Vyděsila se.

"Houkačka" zpozoroval její duševní rozpoložení, ale nebral to vážně.

"Ten se umí rozparádit!" pochechtával se přátelsky.

"To je fuk. Pojďme už!" procedila přes křiklavě červené rty.

Zdálo se, že ji vůbec neposlouchal.

Marnie přitom měla pocit, jakoby jí studená ruka sáhla přes tenký oděv na srdce a škádlivě se ho dotkla prsty. Jako hodinové kyvadlo, které se párkrát postrčí, dříve než se zastaví.

Třásla se ještě silněji, ačkoliv nic strašlivého dosud nebylo k vidění. Ale plachta mezi starými vozy s vybledlými a odloupanými barvami ji svírala natolik, že náhle ztěžka popadala dech.

Znovu hledala pomoc u "Houkačky".

Opět musela zjistit, že nadšeně sledoval odchod hrbáče. Téměř freneticky tleskal a s nemenším nadšením zdravil další atrakci.

Chlapík s tak obrovskou hlavou, že mu držela na krku jen zázrakem, se vyškrábal na lávku. Musel mít zrezavělou ocelovou konstrukci, která mu zajišťovala bezpečný pohyb. Vlekl se urputně vpřed. Lebka se kymácela ze strany na stranu a mnozí očekávali, kdy upadne mezi diváky.

Obecenstvo prožívalo jisté zklamání nad tím, že "tlustá hlava" neustále řeší problém s rovnováhou. Přihlížející nepřijali jeho hru. Diváci jej nabádali, aby zapomněl na svou bezpečnost. Diváci si přáli, aby se překotil.

Zatracení žvanilové! myslela si Marnie.

Zděšení nad tím, jak se "Houkačka" pase na neštěstí tohoto ubožáka, narůstalo víc a víc.

Ale také její strach dostával novou podobu.

To, co viděla do této chvíle, byla pouhá předehra.

Nechutnosti se stupňovaly a program pozvolna spěl ke zlatému hřebu představení.

Začalo to mohutným bubnováním za oponou. Když se roztáhla, bylo nejdříve vidět svalnatého trpaslíka táhnoucího do manéže valník. "Tahoun" supěl námahou, až se mu na krku napínaly žíly jako provazy. Jeho obličej byl znetvořený

(nejen námahou) a koulel očima. Byl oblečený v kožených hadřících jako neandrtálec. Dotlačil káru pomalu k okraji jeviště a otočil ji tak, aby později mohl zmizet přímo za oponou.

Kára byla přikrytá kusem látky. Ale už během jízdy se uvnitř ozýval nějaký šelest, který připomínal šelmu, snažící se uniknout ze zajetí. A cosi lidského, nad čím vstávaly vlasy hrůzou.

I ten největší vtipálek v publiku ponenáhlu utichl. Herkulovský trpaslík se hbitě vyvléknul z popruhů a popadl kožený bič, který mu visel na opasku. Všechno proběhlo tak sugestivně, že se tu a tam ozval výkřik hrůzy.

I Marnic se zděsila.

Její výkřik zazněl ve chvíli, kdy trpaslík bleskurychlým pohybem strhl plachtu z káry. Předtím, než ji hodil na zem, šlehl bičem. Současně se rozlehlo víření bubnu za scénou. Křehké ticho poletující nad hlavami diváků trvalo velice krátce. Hned nato je přervalo snad stonásobné hluboké vydechnutí.

Marnie by nejraději zalezla pod sedadlo. Floyd se chechtal chraptivě a nepřirozeně.

Vzadu za dřevěnými tyčemi zamřížované klece bylo vidět obrysy postavy jako z tíživého snu. Šeredné a vzbuzující hrůzu jako vše, vůči čemu většina návštěvníků této přehlídky již otupěla.

Televizní kanály a půjčovny videokazet byly plné nechutností oslavujících násilí - ale toto byla skutečnost, přímo před jejich očima!

Obluda s lidskou postavou!

Přinejmenším měla lidský základ. Hominid, tak ji nazývá biologický výzkum. Tělo patřilo ženě s nádherně formovanými tvary, oblečené do kožené podprsenky, přiléhavých kalhotek a síťovaných punčoch. Hlava a ruce však patřily zuby cenící bestii s vlčími rysy v obličeji, strašlivě zahnutými upířími zuby a jako nůž ostrými drápy.

Marnie byla přesvědčena, že zubatá nestvůra hledí jen na ni. Šereda v jejích uhranutých očích vypadala neuvěřitelně obrovská. Připadalo jí, že cítí hnilobný dech z její smrduté tlamy. Horko z tohoto dechu pronikalo její kůží jako morová nákaza. Oči byly krvavé a mrtvé. Nepřály životu, který kypěl v řadách hlediště. Četla si v duších lidí jako v otevřeném jídelníčku. Propalovala Marniinu duši ohnivým písmem biblického Menetekel!

Marnie zatínala prsty do dlaní. Planoucí oči, velké jako kola od vozu, jako by ji chtěly pohltit. Srdce jí bušilo až v krku - jenom ne v hrudi. Dusila se neviditelným polibkem, který jí zavřel ústa i nos.

Vampýra v kleci se zasmála pronikavě a zlomyslně. Potom popadla oběma pařáty mříž svého vězení a rozlomila ji jako zápalku.

Divákům se tajil dech z této hrůzné podívané. Vzniklým otvorem vyrazila ven. Roztáhla ohromná blanitá křídla a vyletěla přímo k Marnii, kterou si zvolila za krvavou oběť.

Marnie nebyla schopná pohnout se z místa byť jen o jediný centimetr!

Šereda se na ní dychtivě vrhla. Ještě více odhalila vraždící zuby. Skryla Marnii pod křídly a zaťala zuby podobné trnům do holého nechráněného krku.

Beth jela autem napříč Malldwydem po středověké úzké ulici. Stmívalo se. Zabubnovaly první kapky deště.

Když zaparkovala před "Halfway", otočila se Beth na Toma. "Počkej chvíli. Musíme něco vysvětlit. Budeme hned zpátky."

Nechtěla jej vystavovat zvědavým pohledům hostů, kteří se tam nepochybně zdržovali. Chlapec zadumaně přikývl, aniž vyslovil otázku.

V lokálu se poflakovala hrstka lidí, když vstoupily. Nálada byla pod psa. Jestliže Lilith správně porozuměla útržkovitému hovoru, zapálil před pár dny nějaký žhář dům. Uhořelo v něm několik lidí a dítě. Pachatel pravděpodobně skončil v plamenech.

Hostinský oplachoval sklenice. Díval se nevlídně dolů. Jakmile hovor ustal, vzhlédl a nabídl obrázek, za který by Moskowitch dal světovou cenu, kdyby se zde náhodou objevil. A mohl stisknout spoušť fotoaparátu.

"To nechápu...!"

"Pochopíte!" odpověděla suše Lilith.

"Kde jste, k čertu, byly celou dobu?"

"Nedělejte rozruch pro dva dny, po které jsme nepoctily svou přítomností váš vysoce vážený podnik."

Hleděl na ně upřeně, jako by spadly z Marsu. "Dny..." Jedno oko nekoukalo. Bylo skleněné. Hospodský byl svérázná postavička. Údajný veterán z druhé světové války. Místo kosti kryla jednu polovinu mozku kovová destička z titanové oceli. Také on byl imunní proti Lilithinu speciálnímu umění přemlouvat. "Dny," ozval se znovu, "souhlasí. Ale mnohem více dnů! Chcete mě naštvat?"

Lilith pochopila, oč jde, mnohem dříve než Beth. "Připravte nám účet, prosím. Zaplatíme hned. Odjíždíme však zítra ráno."

"Kde jste byly?" zaznělo proti ní mrzutě. "Mohu snad očekávat aspoň malé vysvětlení?"

"Toulaly jsme se," odpověděla Lilith. "Jezdily jsme po waleských cestách. Je to problém? Zapomněly jsme to pouze ohlásit..."

Jeho rudnoucí obličej nevěstil nic dobrého. "Vaše štěstí," zalapal po dechu, "že moje uklízečka dala výpověď. Jinak už byl pokoj obsazený."

Aniž by jim věnoval dále pozornost, vytáhl jednu zásuvku a vyhrabal z neuvěřitelného nepořádku blok a kuličkové pero. Lilith napjatě očekávala, až jim vydá účet. Vrhla na něj krátký pohled a nahlas polkla. Přistrčila lístek k Beth, aby jej zaplatila - a pro všechny případy jí varovně šlápla na nohu. Bylo to nutné kvůli počtu dní, které majitel "Halfway" uvedl v jejich účtu.

"Čtrnáct....?" vyklouzlo stejně překvapené Beth.

Další jemné kopnutí ji přivedlo k rozumu.

Lilith vedla Beth k východu. Přítelkyně vypadala zničeně. Spíše jako po dlouhém pobytu v divočině než po návštěvě kosmetického salonu. Zdálo se, že podobně smýšlí i hosté "Halfway". Pohledy, kterými provázeli obě hezké ženy, mluvily za vše. "Jedna z nás," připustila prozatím Lilith, "přijde dolů a zaplatí. Peníze máme nahoře..." Spojovací dveře mezi lokálem a schodištěm se zabouchly.

Beth založila ruce v bok.

"Hej! Co to znamenalo?" dala najevo svou nespokojenost. "Proč jsem musela nechat toho chlapa, aby nás takhle nestydatě napálil? Napočítal nám dva týdny, zatímco to bylo..."

"Protože," přerušila ji klidně Lilith, "to nebyla nestydatost. Čas v Llandrimwythu plynul zřejmě pomaleji - mnohem pomaleji. Tady venku místo domnělých dvou dnů zatím uběhly dva týdny..."

Dunivý tón gongu ohlásil konec davové psychózy.

Floyd Farnham byl zpocený. On a stovka dalších diváků se třásli nad hrůzou, která se odehrála před jejich očima - a nyní se ukázalo, že to byl gigantický podfuk.

Na pódiu celkem nepovšimnuta stála zamřížovaná kára. "Monstrum" na sebe opět vzalo podobu tajemné erotické bytosti. Spojovala v sobě absurditu, ale už žádnou hrůzu - pouze okouzlení.

Štíhlá mladá žena s odbarvenými vlasy a lehce otevřenými ústy odhalujícími ostré upíří zuby. Z jejích ramen vyrůstala podivná blanitá křídla, která se úžasným způsobem spojovala s lidskými pažemi.

Stísněnost diváků vybuchla v bouřlivém potlesku.

"Fantastické!" povykoval "Houkačka". "To byla nejlepší iluze, kterou jsem kdy zažil!"

Při pohledu na bizarní krásku se mu vypnulo plátno kalhot. Mechanicky nahmátl svoji zamlklou přítelkyni.

"Co tomu říkáš? Člověče, jsem z toho úplně vedle!"

Marnie dřepěla vedle něj. Její obličej byl bledý jako stěna. Její rty se chvěly. Jakmile začala zvracet, Farnham junior pochopil, že oba mají výrazně odlišný vkus.

"Není ti dobře? Musíš jít ven?"

Marnie si zakryla rukou ústa, vrávoravě se zvedla a pospíchala k východu.

"Houkačka" poseděl o vteřinku déle. V myšlenkách cestoval mezi okouzlujícím exotickým zjevením z jeviště a tím, čím byl povinen své přítelkyni.

Konečně se zvedl k odchodu a šel za Marnií.

Stála venku stranou od vozů a vyzvracela doslova duši z těla.

"Houkačka" hledal papírové kapesníčky v marné snaze pomoci. Objevil pouze použitý. Váhal, ale potom jej podal Marnii. Zároveň se postavil za její sklíčenou postavu a hladil jí nemotorně po zádech. Přitom pamatoval i na její zadničku, což se projevilo mohutnou zvonkohrou v jeho kalhotech. Cítil se provinile. Ten pocit však pominul, ale jeho veličenstvo zůstalo dál ztopořené. "Uklidni se," přejel prstem po jejích suchých rtech. "Nebylo to přece skutečné. Hypnóza. Davová psychóza. Je to pryč..."

Napřímila se. "Prdlajs!"

"Ještě jednou tě někam vezmu! Odkdy jsi tak drzá? Panebože, měl jsem raději vzít Bombera!" Bomber byla mužatka z Cligue, s níž se stýkali.

Marnie si otřela ústa "Houkačkovým" kapesníkem. Uklidnila se: "Promiň. Dneska nemám svůj den. Nejdřív mě rozčilil táta a potom tohle... Stejně jsem tě varovala. Prostě mi to nesedí."

Přitulila se k němu.

Ještě se trochu upejpal. "Nastydla jsi," konstatoval. "Tvůj hlas zněl tepleji."

Pohladila ho. "Pojď odsud pryč. Pojedeme k tobě. Potřebuji spoustu tepla..."

"V mé barabizně?"

"Mně připadá docela útulná. Kromě toho má jednu velkou výhodu, že nás tam nic neruší. Tvůj otec bude určitě na tahu..."

"Houkačka" se zachmuřil. "Ano, na tahu. Chlast..."

"To je jeho věc. Pojď už."

"Houkačka" pochopil, že od ní může dostat všechno, co mu slibovala exotka v manéži, ale k čemu nedošlo.

"Dobrá," rozhodl se. "Když slíbíš, že na mne budeš milá..."

"Pochybuješ o tom?"

Políbila jej brutálně a žádostivě. Až mu to vzalo dech. "Člověče!" odtáhl ji na vzdálenost paže. "Pomalu! Šetři střelivem...!"

Její smích ve zkomírajícím světle, které sem dopadalo od Frak-Show cirkusu, ho s konečnou platností přesvědčil. Je čas vrátit se domů.

"Houkačkův" byt byl v přízemí. Měl vlastní vstup, ale když jeho opilý otec byl doma, nebyl mu nic platný. Mnohokrát se stalo, že se neohlášeně objevil ve dveřích. Ponechal si klíč pro "nouzové případy".

Svému dospělému synovi argumentoval tím, že je to jeho dům a on by si už mohl najít vlastní bydlení...

"Houkačka" žil s touto přítěží, ačkoliv Marnii to někdy vadilo, že je ruší.

Dnes o tom neztratila ani slovíčko. Po zážitku z představení se zdálo, že přímo lační po něžnostech. S lehkou nedůvěrou přijímal "Houkačka" to, co si představovala jako něžnost. Kromě toho šla na věc poněkud tvrdě. Ale

Marnie byla - a nerada to připouštěla - pouhým produktem své výchovy. Vzpírala se sice, ale rozhodně na tom neměl rozhodující podíl její temperament.

Dnes večer padly všechny zábrany. A "Houkačka" se těšil - už během jízdy - na to, že Marniina pohlavní touha nebude tentokrát vyžadovat "zahřívací kolo". Znovu a znovu jej hladila významně mezi stehny. Během jízdy otevřela zip jeho kalhot a vroucně třela na kost ztvrdlý úd.

Udělal se ještě v autě. Marnie byla k neudržení.

Ale pořád neměla dost. Jakmile si "Houkačka" opět upravil kalhoty, vystrčila jej z auta a táhla přes malou předzahrádku ke vchodu do obydlí. V domě se nesvítilo. Farnham senior byl asi na tahu v mokré čtvrti.

I Marnie byla rozjetá čím dál víc.

Zatímco "Houkačka" otvíral dveře, rvala ze sebe šaty. Pozpátku dopadla na vrzající kovovou postel, která ji jinak rozčilovala. Dnes neřekla ani slovo.

"Pojď už, pojď!" dotírala. "Nemusíš se úplně svlíkat, stačí dole...!"

Ačkoliv měl "Houkačka" první vzrušení za sebou, jeho erekce ani v nejmenším nevyšuměla. Byl připravený. Přinejmenším tělesně. V hlavě měl ze všeho zmatek. Nemohl jednoduše pochopit, co mohlo Marnii tak nenadále změnit z ustrašeného bázlivce na svůdnou démonickou ženu.

Něco tady nehrálo. Ale jeho vlastní žádostivost ho zradila a odsunula obavy stranou.

"Okay, okay," pokusil se utlumit, co se nedalo potlačit. Její bujná ňadra v červeném světle holé žárovky zlomila "Houkačkův" odpor právě tak jako pootevřená ústa s vyčnívajícími zuby. Jedním nárazem se uvolnila touha, která jej beztoho svazovala. I když si dnes připadal jako při návštěvě "živnostnice".

"Aaaah...," zasténala, když do ní vstoupil a tím odhodil veškerou opatrnost. Zabořil obličej do úžlabiny mezi jejími prsy. Umlčel ji smyslným sténáním a proměnil postel v epicentrum sopečného pohoří.

Marnie se zdálo, že se propadá. Pobízela ho neúprosně dál. Zmítala se pod ním a divoce vracela jeho nárazy, dokud se přes něj nepřelila vlna druhého orgasmu.

Nechtěla jej uvolnit, ale "Houkačka" vstal a vyjednal si oddychový čas. "Úplně jsem se odpařil!" sotva popadal dech. "Mám ti něco přinést?"

Marnie odpověděla záporně. V jejích očích plápolal plamen vášně. Teď, když z ní vystoupil, její ruka sklouzla dolů a začala masírovat člunek. Zavřela oči a malý červený jazýček přejel rty.

"Houkačka" musel polknout. Měl strašnou žízeň, a proto se rychle odtrhl od té chlípně smyslné scény. S předsevzetím, že si pospíší.

Když v kuchyni zkoumal obsah ledničky, slyšel, jak jde bosá za ním. "Přece jen pivo?" zeptal se přes rameno.

"NE, DĚKUJI!" odpověděla hrdelním cizím hlasem. "VEZMU SI TEBE!"

Tom vyhlížel nejdříve sklíčeně a potom dal zřetelně najevo svou nelibost. "Dva týdny?" opakoval bezmocně.

Beth jej vedla do hotelu. Nepozorovaně. Do pokojů se šlo přímo, takže se vyhnuli nálevně.

"Tvůj otec a ostatní," přikývla trpělivě Beth, "jsou jistě na cestě k další štaci. Víš, kam měli namířeno z Mallwydu?"

Mluvila rychle. Nápadně rychle. Zřejmě chtěla přimět Torna, aby se více zahloubal. Samotných čtrnáct dní nevysvětlovalo, proč otec, jehož syn se ztratil, jednal bezcitně podle hesla Cirkus jede dál.

Tom uvažoval krátce. "Corris Uchaf," řekl tiše. "Vím, že to byl Corris Uchaf..."

"Půjdu ještě jednou dolů a zaplatím účet," ozvala se Lilith, která poslouchala, aniž zasáhla do hovoru.

"Při té příležitosti se pana "Nespokojeného" zeptám, zda neví něco o příští zastávce cirkusu. Možná napájel atrakce ve výčepu." Popsala Tomovi muže, jehož lebka byla tak ohromná, že ji mohl nosit jen s pomocí kovového korzetu. "Znáš ho?"

"Roawl," řekl Tom unaveně.

Nechala jej s Beth o samotě a sešla do lokálu.

Hostinský znovu počítal stvrzenky, které Lilith provokativně pomíchala. Nakonec mu došlo, že to byla past na ověření jeho poctivosti.

"To je příliš," zavrčel konečně, jakmile se rozhodl, že na tom stejně nesejde.

"Přesně tak," odpověděla Lilith a potřásla hlavou. "To platí," připojila, "když si budu moci vedle dosavadního pokoje najmout na poslední noc ještě jeden pokoj."

"Proč?" vyzvídal nedůvěřivě. "Hádáte se s tou druhou?"

"Správně," potvrdila Lilith. "Stále se hašteříme. Po tom namáhavém výletu si potřebujeme od sebe odpočinout - obě!"

Přikývl na souhlas, i když tomu nerozuměl o nic lépe než předtím. Potom shrábl stvrzenky a vytáhl zpod pultu ještě jeden klíč. "Kdy vyrážíte?" zeptal se. "Kvůli snídani."

"Nebudeme snídat. Zato chceme bohatější večeři. Při takové túře člověku vytráví," odpověděla Lilith. "Pokud by to neobtěžovalo, vezmu podnos sama nahoru."

"To je cavyků," oplatil. "Vždyť je to jedno..."

Otočil se a prošel létacími dveřmi do kuchyně. Schválně přitom přeslechl protestující pokřik jednoho z opilců, jehož pinta stála prázdná.

Vrátil se za pět minut. Bezcitně přistrčil před Lilith podnos přetížený obloženými chleby a kávou.

"Prosím!"

"Vy jste poklad!"

"Dobrou chuť..."

"Poslední dotaz: Cirkus, který zde hostoval, když jsme byly pryč... Nevíte, kam odjel?"

"Cirkus se mi líbil." Poškrábal se, přičemž nehtem přejížděl po titanovém poklopu. Potom dodal troufale: "Chtěla jste se ucházet o místo?"

"Když vás odmítli, já už nebudu mít žádnou šanci," odpověděla Lilith s potlačovaným vztekem. Někdo vyprskl smíchy do piva. Lokál se rozhlučel jako včelí úl. "Corris Uchaf," procedil hospodský mezi zuby.

"Upřímné díky," poroučela se Lilith i s podnosem. Ve dveřích na něj ještě jednou mrkla a řekla: "Protože jste byl tak milý, přimluvím se za vás. Kolikrát se stačí jen zmínit..."

Charles Romance rozsvítil noční lampičku.

Bylo pár minut po třetí hodině ráno.

Heather ležící vedle něj nadávala do polštáře. Znala jeho vrtochy, kvůli nimž až pětkrát za noc zvedl těžké tělo z postele a šoural se na záchod. Ale rozlítila se jako lvice, když nechal dveře dokořán. Zvuk jeho "potřeb" se linul zdálky jako evergreen.

Měl chorobné potěšení z toho, že ji trápil takovými maličkostmi. Po všech letech manželství, které nyní zůstalo jen na papíře, měl dost materiálu k vyvolávání hádek.

Tentokrát věděl najisto, že to nebylo puzení v měchýři, co ho donutilo vstát. Byl to hluk.

Hluk, která se znovu opakoval...

"No, počkej..."

Vstal a natáhl si připravený župan. Když otvíral pootevřené dveře dokořán, vřískla za ním Heather: "Lehni si zase do postele! Děláš všechno ještě horší!"

"Ještě horší," rozčílil se, "to ani nemůže být! Dávno ztratila respekt před rodiči! Teď poslouchá jenom Ben Farnhamovic šmejda - chápeš to konečně? Jestli nebudu trvat na svém, můžeme ji ztratit navždy. Stáhne ji s sebou do bahna."

"A ty jsi vážně přesvědčený, že ji tvoje metoda vyléčí...?"

"Raději mlč. Tys jí vždycky všechno promíjela!" Zavřel za sebou dveře ložnice. Dříve, než se vydal ke schodišti, zastavil se a poslouchal. Potom sešel dolů.

Skutečně jí bez ladu a skladu zabalil pár hadříků do kufru a postavil jej pod vchodem na verandu. K nim přidal lístek se sdělením.

Na lístku stálo:

Dej nám zprávu, až tě to přejde. Do té doby hodně štěstí s tvým vysněným přeludem.

P.S. Neodvažuj se překročit tento práh, dokud nepošleš k vodě toho zkurvysyna!

Charles Romance (majitel domu

a bývalý otec)

Připadalo mu to originální. Nebude žádná měkota, jak mu vždycky předhazovala. Dobře myšlené varování nepomohlo, a to jej dopalovalo stále víc.

Uklidnil se na posledních schodech do přízemí. Nerad by se zajíkal vztekem, když ji předtím vlastnoručně vystrčil před dveře.

Na chodbě a v kuchyni svítilo světlo.

Na koberci vedly do domu tmavé stopy. Hluk, který Charles Romance zaslechl na trávníku, utichl.

Věděl také, jaký obrázek ho čeká v kuchyni: Marnie před ledničkou, vyhladovělá po noci, kterou strávila s tím Farnhamovic sprat -

Zůstal stát mezi dveřmi.

Kuchyň byla prázdná, i když bylo rozsvíceno.

Stopa na koberci, která se nyní objevila na dlaždicích, nabyla svou pravou podobu.

Krev?! podivil se Charles Romance.

Heather bude mít radost! Krev se vzpírala jakékoliv snaze o její odstranění zvláště z koberce.

U ledničky bylo slyšet zvuky.

"Kde jsi?" zabručel Romance. "Jak tě mohlo napadnout znovu přijít?"

Namířil přímo k ledničce. Jeho ruka zůstala na chvíli viset ve vzduchu, ale potom otevřel dvířka.

Jeho zasténání, když spatřil useknutou hlavu Farnhama mladšího mezi máslem, sýrem, vejci a slaninou, se mísilo s úzkostným výkřikem Heather v patře.

V Charlesi Romancovi by se krve nedořezal. Rychleji než kdy předtím vyběhl do patra, které jej dělilo od jejich ložnice. Křik jeho manželky mezitím dávno ustal.

Když chtěl otevřít dveře, zjistil, že je zamčeno.

"Heather...?" Nevolnost a šok, který mu způsobil pohled na Floyda Farnhama, umrtvily jeho jazyk, převalující se v ústech jako houbovitá beztvará hmota.

Heather neodpovídala.

Romance zamrazilo u srdce.

Stál před zavřenými dveřmi a tloukl do nich rukama.

"Heather!"

Mlčela.

Je mrtvá.

Poznání ho zasáhlo jako blesk. Nemohl na tom nic změnit. Zděsil se. Z úst mu vyřinuly sliny. Jako reakce na úžas při představě její smrti. Uvědomoval si všechny drobné manželské války, kterými spolu prošli. To však neznamenalo, že by si musela tak pospíšit. Za léta společného života k sobě stále tíhli. A toto spojení - zdá se - někdo s bezpříkladnou brutalitou přetrhl!

Tentýž, kdo servíroval na podnosu lebku toho ničemy...!

Odtud k Marnii chyběl je krůček.

Olízl si rty a zašeptal: "Marnie...?"

"Tati...?"

Sevřelo se mu hrdlo. Její hlas na druhé straně dveří byl směsicí trápení, úzkosti a zoufalství.

"Tati, on... nás chce všechny zabít! Úplně se pomátl a drží mamince nůž na krku... Nedělej to... Prosíme tě!"

"Kdo?" drtil mezi rty Charles Romance. Přitiskl čelo ke dveřím. "Kdo se pomátl?"

"Floydův... otec."

"Ahoj, Charlie!" vmísil se do hovoru nezaměnitelný hlas.

Romance ztuhl. Jeho ruka se dotkla hrdla. Odhodlaně odstoupil od dveří a seběhl do přízemí.

Provázel jej hlas Marnie. Nedbal jejího volání.

"Tati, nevolej policii, prosím...!"

Nechtěl upozornit policii. Jestliže Ben Farnham zavraždil svého syna, nějaká výzva policie by jej těžko zadržela. Pokud však vztáhl ruku na jeho rodinu, byla to pouze jejich záležitost.

Charles Romance věděl, proč ještě za života Bena Farnhama plive na jeho hrobku. Heather to věděla také, ale její rty byly němé, pokud žila. Bylo všeobecně známo, že Marnie a Floyd jsou pravděpodobně nevlastní bratr a sestra.

"Pravděpodobně...," procedil Charles Romance mezi zuby.

Heather se spustila před dvaceti lety. Bylo velkou chybou, že se mu k tomu přiznala. Zaplatila tehdy daň šarmu Bena Farnhama. Stalo se to během slavnosti. Zúčastnily se jí oba páry, které v té době byly natolik spřátelené...

Farnhamova manželka zemřela před osmi lety. Faernham zcela propadl pití. To je jedno. Charles Romance neprodělal genetické testy, ale spolehl se na své pocity. Díky tomu se ujistil, že Marnie byla jeho dcerou. V ničem se totiž nepodobala Benu Farnhamovi.

Nicméně bylo to přátelství, o kterém Marnie s Floydem neměli ani potuchy. Zhroutilo se před mnoha lety.

Ve skutečnosti se nemohl Charles Romance zbavit svého podezření.

"No počkej, smrade!"

Šel až ke sklepu, kde na konci schodů našel, co hledal: brokovnici, s kterou pytlačil a sekyru.

Zasunul do hlavní dvě patrony a plnou hrst nábojů vložil do kapsy županu. Příprava na rozhodující bitvu.

Vrátil se zpět nahoru.Celá akce nezabrala více jak dvě, tři minuty.

Bez dechu dorazil ke dveřím ložnice. "Dělej!" zařval. "Máme si vzájemně něco vysvětlit!"

"Kde jsi byl, tati?" Marniin hlas se zadrhl. "On maminku podřízl..."

Zlomil se jí hlas.

Něco těžkého upadlo na podlahu.

Charles Romance zavrhl původní úmysl vypáčit dveře.

Namířil - a stiskl.

Dávka sekaného olova vyrazila díru přesně v místě, kde byl zámek.

Dříve než vstoupil, nabil opět pušku. Kopancem rozrazil dveře a vpochodoval dovnitř jako voják na válečném tažení.

Očekával "nepřátelskou palbu", ale nic takového se nestalo. Ze všeho, co čekal, odpovídala jeho představám pouze Heather. Ležela nehnutě na posteli s podříznutým hrdlem. V pokoji vládlo pološero. Světlo dopadající z chodby bylo jediným osvětlením.

Po Benu Farnhamovi a Marnii nebylo ani památky.

Vtom se rozsvítilo světlo v koupelně. Prozradil to proužek světla linoucí se pode dveřmi.

Beztoho tu nebylo jiného útočiště. Farnham byl natolik hloupý, že se mohl schovat pouze do skříně nebo zalézt pod postel. Stejně pošetilé bylo schovávat se v koupelně. Nebylo zde okno.

Než mohl Charles Romance připravit nový plán postupu, rozevřely se prudce dveře koupelny. Klátíc rukama vyšla z nich Marnie.,

"Nestřílej..."

Prst Charlese Romance ztuhl na spoušti.

"Opatrně, tati, on - je tam! On -."

Vypadala v pořádku na to, jakou hrůzu prožila. Hledala za ním útočiště.

"Má střelnou zbraň?"

"Ne... jenom nůž! Ohromný nůž!"

Romance se zhluboka nadechl. Čekal, že se Ben Farnham vyřítí za Marnii jako kamikadze. Nic se nedělo.

Dal se do pohybu.

Pomalu.

Marnie se hystericky rozplakala.

Romance vystřelil do prázdné koupelny a potom se vřítil dovnitř.

K jeho velkému překvapení byla místnost prázdná.

Když za sebou zahlédl Marnii, bylo už pozdě na obranu.

"Překvapení!" zvolala vesele - hlasem Bena Farnhama!

Čepel se zablýskla a zabořila se mu nelítostně do ruky. Pronikavá bolest jej donutila pustit pušku.

Když ho Marnie zasáhla podruhé, klesl na kolena a zhroutil se pozpátku na podlahu. Před jeho očima se roztančila tmavá a světlá kola, která se rychle střídala.

Chroptěl.

Jeho dcera stála před ním a komíhala nožem ze strany na stranu.

"Pros mne!" řekla studeným hlasem.

"Mar-nie...!"

"PROS M N E!"

Pouze potřásl hlavou.

Hrůza mu svazovala jazyk.

Marnie neustále opakovala svůj rozkaz, dokud Charles Romance neupadl do milosrdného bezvědomí, z něhož nebylo návratu.

"Odložíme náš odjezd," sdělovala Lilith.

"Jak dlouho?" chtěla vědět Beth. "Ptám se proto, že nemohu dále zvyšovat náklady Moe Marxxe a Sydney Herald Zeitung...Jestli chci vůbec zůstat spolupracovnicí těchto vážených novin. Přece jen ode mne v uplynulých dnech nedostali ani řádku!"

Její starost nebyla bezdůvodná. Kdo znal Moe Marxxe, jejího šéfredaktora, nedivil se.

Lilith ho znala. A jeho slabosti.

"A i kdyby," slibovala, "zase tě přijme s lamentováním a zvýšeným platem. Promluvím s ním."

"Jestli s ním budeš mluvit," odpověděla Beth nuceně, "přijmu každý rozumný návrh."

"Z něčeho musíme žít," smála se něžně Lilith. Její trávově zelené oči blýskaly. "Apropos..."

Beth pochopila, kam míří.

"Fanfáry v břiše" bylo vzhledem k tomu, co si pod tím Lilith představovala, velmi trýznivé. Nedala to však na sobě znát. Ale bylo zřejmé, že Lilithino kousnutí vždy rozproudilo její erotickou fantazii. Reportérka nadevše milovala slastné chvilky s jinou ženou.

Od společného dobrodružství v Llandrinwythu se staly pokrevními sestrami.

Lilith vymyslela ten název. Milovala drsnou legraci.

Ve skutečnosti to bylo veselejší. Výrazně zesláblá Lilith z nedostatku jiného vhodného "dárce" udělala z nouze ctnost. Beth jí k tomu sloužila jako krevní konzerva.

"Požehnejme tomuto soustu, neboť je poslední před popravou!"

Beth a Tom se spravedlivě rozdělili o jídlo, které Lilith přinesla z hostince. Mládence potom ubytovaly ve vedlejším pokoji. Nyní už mohly pouze doufat, že majitel "Halfway" potlačí svou zvědavost a do rána je nechá na pokoji.

Lilith spokojeně kývla hlavou. "Teď jsi utišila hlad a jistě mi neodmítneš..."

Tím bylo řečeno vše. Lilith zhasla světlo a stáhla Beth k sobě na širokou manželskou postel.

Beth se okamžitě propadla do úplné, ale velmi příjemné prázdnoty, když Lilith svými rty rozezpívala její tělo. Tma zesilovala pocity, stále více citlivější s každým sebemenším dotykem. Nic nebylo slyšet. Ani tlumená změť hlasů prosakujících podlahou z lokálu.

Beth se přimkla těsně k přítelkyni, která - přesně vzato - nabyla podoby tíživého snu. I když neuvěřitelně atraktivního...

Ještě před několika týdny by Beth nazvala lhářem každého, kdo by jí řekl, že spí s upírkou. Tenkrát měla klamnou představu o její lidské rozumové podstatě. Dnes o tom nemohla být řeč. Žila velmi intenzivně. Žila pro tuto chvíli. Ale občas jí pronikla tělem neznámá obava, že život, který vedla s Lilith, se podobá hořící zápalce.

Duncanova smrt jí vystavila velkému riziku. V New Delhi jej zabilo tamější upíří příbuzenstvo. Doprovázel Lilith do Nepálu při jejím pátrání po kalichu.

Tato smrt dokazovala, že Lilith nemohla ani svým nejbližším přátelům zaručit jejich přežití.

Tak málo jako sobě.

Patřila zakrátko k nejvíce nenáviděným osobám na světě - nenáviděnou nepřáteli, kteří zacházeli s lidmi takovým způsobem jako běloši s černochy.

"Jsem úplně zblázněná," přeběhlo Beth přes rty. Hrála si s její bujnými vlasy. "Zatraceně, jsem do tebe hotový blázen...!"

Převzala iniciativu.

Její oddanost propukla naplno. Plnými doušky užívala to, co jí žádný muž nebyl schopen dát. Betin jazyk, rty a ruce hrály na Lilithině těle jak na vzácném hudebním nástroji.

Byla virtuos. Mazlila se s Lilithiným klínem. Její prst si s ním hrál jako dítě s bábovičkou, zatímco druhá ruka objížděla nádherně dlouhé nohy. Beth se natáhla a předala Lilith štafetu. Její chlapecky štíhlé tělo se chvělo, ruce objížděly vlastní tuhá malá ňadra. Lilithin jazyk jel podél plochého břicha stále výš a výš, až dosáhl hrdla.

Malou chvilku objížděl Bethin ohryzek, až reportérka začala tlumeně vykřikovat.

Nato se jí něco zabodlo do hrdla. Tiché sténání, když z ní Lilith začala pít, otevřelo poslední dějství rozkoše.

Ochotně naplňovaly své potřeby bez ohledu na přicházející ráno.

Někdo jiný se rovněž nemohl dočkat rána.

Když Beth za úsvitu klepala na Tomovy dveře, nikdo se neozýval. Ani poté, když zašeptala jeho jméno.

Plná obav spěchala zpět k Lilith.

Napůl upírka napůl člověk dlouho neváhala. Jediný dosažitelný klíč měl Tom. Lilith nechtěla volat hostinského, a proto zvolila cestu po fasádě a oknem dovnitř.

Naštěstí všichni ještě spali, když se v blanitém přiléhavém oblečení chtěla vyšplhat po popínavých rostlinách krášlících fasádu. Kamenná římsa vedoucí pod oknem jí usnadnila tento krkolomný úmysl.

Bez váhání vyrazila loktem okenní tabulku Tomova příbytku. Zbytek byla formalita.

Téměř.

Něco nebylo v pořádku.

Bylo cítit smrt.

Zejména smrt... dítěte.

Tom Grimaldi, "zestárlý mladík", ležel natažený na posteli jakoby spal. Nebyl úplně svlečený. Věci, které shodil, nesly stopy po útrapách v Llandrinwythu.

Jeho obličej byl uvolněný.

Ale Lilith se nenechala oklamat. Smrt poznala na první pohled.

Poté, co se nakláněla nad Tomem, znovu se narovnala a šla ke dveřím. Jakmile otevřela dveře, uviděla za nimi Beth plnou očekávání. Krátká výměna pohledů s Lilith stačila k tomu, aby potvrdila její nejhorší obavy.

"Ach, ne!" zašeptala.

Lilith ji vtáhla do pokoje a přibouchla dveře. "Ztratíme se," řekla zdánlivě chladně. Také jí se dotkla Tomova smrt. V duchu si dělala velké výčitky, že ho až do poslední chvíle trápila svými výhradami. "Ale nemůžeme ho tady nechat," pokračovala, zatímco Beth šla pomalu k hochově posteli. Tam zůstala beze slova stát. "Zřejmě mu selhalo srdce - jiné vysvětlení nemám."

Beth zaťala pěsti. "Není se čemu divit. Když si pomyslím, co všechno prožil. A potom si jednoduše lehne do postele a čeká, až přijde smrt..."

Po tváři jí stékaly slzy.

"Patrně si bral k srdci zmizení svých nejbližších víc, než jsme se domnívaly..." Lilith pokrčila rameny. Potom dodala pevným hlasem: "Musíme si pospíšit. Odnesu ho dolů do vozu, než tady začne být rušno!"

"Já ho odnesu," odmítla Beth, odhrnula přikrývku a opatrně ho zvedla. "Je lehký jako pírko...zatraceně!"

Nepozorovaně opustily hostinec.

Bylo poledne a nad volným prostranstvím se vznášela zvláštní nálada.

Joey Grimaldi, ředitel Freak-Show vystoupil na schůdky své maringotky a ujistil se, že Fee tu ještě není. Bylo to dost podezřelé, protože upírka se vyhýbala jiné společnosti. Většinu času trávila mezi čtyřmi stěnami vozu a vycházela jenom k produkci.

Byla vyvrhelem společnosti, ale Grimaldi měl zkušenosti v zacházení s tímto druhem lidí. Všechny ostatní ujišťoval, že Fee je především člověk.

Dříve než se přidala k jeho skupině, nebyl to zrovna výnosný obchod. Jeho přehlídka lidských abnormalit nevyšla úplně z módy. Ale od té doby, co se lidé mohli na podobné nechutnosti podívat doma v televizi, jejich zájem o jeho cirkus citelně ochabl.

Fee všechno změnila.

Reklama šířená ústním podáním mu nadělila díky účinkování Fee hezkou řádku platících návštěvníků. Grimaldi došel k poznání, že její úspěch vytrhl ostatní zrůdy z apatie a povzbuzuje je k vyšším výkonům.

V posledních letech nebyli všichni tak spokojeni se svým angažmá, jako teď.

Nebo - jinak a méně prozaicky řečeno - s dobrým bydlem.

Byla tu však druhá, méně příjemná stránka věci.

Fee nikde dlouho nevydržela. To nedělalo dobrou krev mezi zrůdami, jimž její "nadání", (Grimaldi nevěděl, jak by to mohl jinak nazvat), prostě nedošlo.

Také ředitel "kočovného národa", jak se podnik nazýval už za časů jeho otce i děda, si držel Fee nejdříve pro zmíněnou maškarádu. Později pro její výjimečnost.

Rychle ovšem prokoukl její pravou podstatu. Od té doby ji miloval jako nikdy žádného člověka (člověka?) předtím.

Naslouchala mu, když mluvil.

Mluvila, když skončil.

A byla tou nejlepší milenkou, jakou si muž mohl představit.

Nalil si horkou kávu z konvice do připraveného emailového šálku. Usrkával a myslel přitom na dvě poslední nadcházející představení. Týden na jednom místě úplně stačil. Kromě toho se Fee zastesklo po moři, jak mu sdělila. A Joey Grimaldi rovněž toužil po příboji.

Odložil šálek a podíval se do vozu. Nevěděl co, ale něco viselo ve vzduchu. Od jisté chvíle jej zneklidňovalo nevysvětlitelné ticho. Vplížilo se nejen dovnitř, ale i na prostranství obklopené vozy.

Snad, přemýšlel, už bych s tím měl opravdu praštit.

Ale co potom budou dělat všechny ty zkrachované existence?

Tu a tam spolu zápasily přesvědčení a pochybnost, zda to, co dělal, bylo morální. Tahal lidem peníze z peněženek tím, že vláčel politováníhodné degenerované zrůdy ve světle ramp, kde se za mizerné vstupné odhalovaly ve své zrůdnosti. Zároveň ale poskytoval těmto vyvrhelům společnosti domov a budoucnost...

Důvěrně známé kroky signalizovaly návrat Fee.

Jakmile vstoupila, Grimaldi hned poznal, že se něco muselo stát.

"Kde jsi byla?" .

Neodpověděla.

"Zítra časně ráno vyrazíme," dodal nakonec. Jeho pohled zářil nadšením. "Uvidíme moře!"

Na jejích rtech zahrál zdrženlivý úsměv. "To mě těší."

Přistoupila k němu a sevřela jeho paže. Byl blahem bez sebe. A přece. (Něco cítil).

Vnitřně rozrušený hledal ochranu v osidlech jejích křídel.

Oči, které ho přitom sledovaly, nepozorovaly ani jeho ani Fee...

Lilith z bezpečné vzdálenosti vyčkávala, až skončí probíhající představení a rozejdou se poslední diváci. Hned jak se vyprázdnilo parkoviště, vylezla z úkrytu.

Prostranství určené k vystoupení se rozkládalo na malém kopci za městem. Lilith zatím nemohla vystoupit nepozorovaně z úkrytu ve stínu vozů uspořádaných v kruhu.

Beth čekala v autě.

U Toma.

Jízda sem byla jako noční můra. Všechny řeči, všechny myšlenky se točily kolem mrtvého mladíka.

Když se Lilith dostala k východu mezi dvěma vozy, zastoupil jí cestu podivný chlapík. Měl na sobě modré pracovní kalhoty s náprsenkou. Ale byl to obr. Lilith si byla jistá, že patří k "atrakcím". Cirkus zřejmě náležel k těm zařízením, kde musely i "hvězdy" přiložit ruku k dílu, aby jej udržely v chodu.

"Jdete pozdě," řekl muž drsným kuřáckým hlasem. Jeho kůže měla velké póry. Hlava připomínala kohoutí ocas: silně překrvená kožní boule, přikrytá lodičkou vyrobenou z novin. Nepochybně byl přirostlý v kůži. A stejně nejisté bylo, zda se Lilithin protějšek nechá odbýt. Při konfrontaci s velmi atraktivní ženou se zdálo, že v něm narostly jeho komplexy. "Odejděte a přijďte dnes večer. V osm hodin dáváme poslední představení. Zítra odjíždíme!"

Nechala ho, aby se vypovídal. Poté potřásla hlavou. "Nepřišla jsem, abych zde strávila drahocenný čas. Hledám ředitele."

"Chcete se ucházet o místo?"

"Už se mne jednou někdo ptal. Musím na to odpovědět?"

"Co chcete od Grimaldiho?"

"Jedná se - " Lilith váhala, " - o jeho syna."

Muž s nedobrovolnou ozdobou hlavy působil velmi jistě, když odpovídal: "To musí být nějaké nedorozumění, paní. Grimaldi nemá syna. Ani neměl!"

Lilith si dávala pozor, aby na sobě nedala znát překvapení, ačkoliv její mozek se roztočil na plné obrátky.

"Stejně s ním musím mluvit!"

Její protějšek zřejmě dospěl k názoru, aby si Grimaldi vyřídil záležitost osobně.

"Kde ho najdu?" zeptala se Lilith, dříve než o tom mohl začít rozjímat. Muž ukázal na vůz, který se v ničem nelišil od ostatních. "Touhle dobou by měl být u sebe. Po představení si rád poleží..."

Jeho potutelný úšklebek napověděl, že Grimaldi asi nevyspává sám. Jí to bylo stejně jedno. Měla jiné starosti.

A tyto starosti se prohloubily, když její pohled zabloudil na tabuli s programem vystoupení. Zamrazilo ji v zádech.

Fee, upírka...

"Tato...Fee," zeptala se zastřeně, což její "průvodce" nepostřehl. "Je opravdová?"

"U nás je všechno opravdové," přitakal.

A nechal ji stát.

Ne, myslela si Lilith, zatímco přicházela na udanou adresu. To přece nemůže být pravda. Upírka, která se ukazuje na veřejnosti!? Nebo...?

Ještě jednou přehlédla program. Její oči, její smysly hledaly typické záření, podle něhož lze v davu lidí poznat upíra.

Nenašla nic kromě nejasného tušení, že za kulisou tohoto cirkusu panuje divný nesoulad mezi zřetelným chaosem a současně potlačovaným mlčením. Něco ochromujícího leželo nad tím pletichářským podnikáním.

Dostala se k maringotce ředitele, pronásledovaná pohledy, jakoby rovněž byla prohřeškem přírody.

Kterým - celkem vzato - byla.

Lilith zaklepala na prosklené dveře, za nimiž záclonka bránila zvědavcům nakukovat dovnitř.

Grimaldi nemá syna znělo jí ve spáncích. Ozvaly se kroky a dveře se otevřely.

Lilith byla překvapena majestátním zjevem. Podobnost otce se synem byla vyloučena.

Řeč, kterou si předem připravila, zmizela jak pára nad hrncem. Nakonec ze sebe vyrazila: "Tom je...mrtev."

Vypadalo to, že očekává další vysvětlení. Když se nic nedělo, řekl zvučným hlasem: "Promiňte. Kdo je Tom?"

Fee vstoupila do skladiště bez Joeye Wissena.

Ukládaly se zde objemnější pomůcky, které se používaly při představení.

Fee nemohla přesně určit, co zde vlastně hledá. Od té chvíle, co se připojila k cirkusu, ji nějaký velmi záhadný pocit vedl sem.

Na číhanou.

Zpočátku myslela, že se to týká zrůd, které ji od prvního dne přijaly mezi sebe se závistí a nedůvěrou.

Fee byla hvězdou představení, aniž pro to musela cokoliv udělat. Joey jí záviděl, že si mohla dalekosáhle rozvíjet svou "přirozenost", a přesto hledala útočiště uprostřed lidí.

Po nějakou dobu bylo vše v pořádku. Ale mezitím už prožila řadu neklidných nocí. Buď sama nebo v Joeyově společnosti, stále zřetelněji pociťovala nebezpečí, do něhož se vrhla!

Přesněji vzato tato eskalace měla začít Tomovým zmizením. Právě před dvěma týdny.

Co Fee odhalila při pátrání po zmizelém v jednom údolí blízko Mallwydu, z toho se jí tajil dech a tuhla černá krev v žilách.

Znovu a znovu se její tělo třáslo, když pomyslila na energii zrození, kterou tam našla.

Příšerná, lidským okem nepostřehnutelná hluboká jáma se otevřela uprostřed vřesoviště.

Nic jiného než tento jícen musel mít souvislost s Tomovým zmizením. Dlouhá Paula jej naposledy viděla v bezprostřední blízkosti tohoto děsivého úkazu. Od té chvíle byl nezvěstný. Ale ne pro Fee. Všichni ostatní, včetně jeho otce, už Toma Grimaldiho pochovali.

"Tady taky nic není," mumlala a otočila se k východu.

Pokládala nohu na první stupeň, když se její pohled zatoulal k Joeyovu vozu - a noha jí ucukla zpět.

V první chvíli se jí roztřásla kolena. Měla pocit, že se na ni hroutí stěny skladiště. Když se zase vzpamatovala, ovládla ji jediná myšlenka:

Našli mě! Není kam uniknout!

Její pohled se zastavil na předmětu, který předtím nebylo pod rekvisitami vidět. Teď se objevil jak na zavolanou.

Jak na zavolanou, zaznělo v ní jako ozvěnou, zatímco strach se postupně měnil v hysterii.

Vzala jej.

Lilithin pohled se jako zmagnetizovaný otočil doleva.

Neuvěřitelné stvoření, kterému patrně hrozilo odhalení, se rychle skrylo v jednom vozu. Odnášelo si něco, co již téměř měla.

Už se s Grimaldim déle nezdržovala. Zhypnotizovala jej s jasným rozkazem, co má udělat.

Jakmile domluvila, beze slova se otočil a zavřel za sebou dveře.

Lilith dál nečekala.

Pohled na bytost, vzdálenou co by kamenem dohodil, uvedl do činnosti nejen Lilith, ale i symbionta na jejím těle.

Fee, upírka...

Lilith spěchala kolem srovnaných lavic pro návštěvníky k vozu bez oken. Ještě než překonala spojovací schůdky, začal její jednání řídit instinkt sebeobrany. Věděla přesně, co bylo třeba udělat...

Jakmile se ocitla před otevřenými dveřmi, vyletěl proti ní kůl. Byl vystřelený z primitivní kuše. Ačkoliv Lilith byla chráněná, úder ji překvapil natolik, že ztratila rovnováhu.

S tlumeným hlukem se jí chtěl nevelký kůl zavrtat mezi dvě žebra pod levým prsem.

Symbiont, který kryl toto místo, tomu zabránil. Změnil se v neproniknutelný štít. Přesto se Lilith pod jeho vahou téměř převrátila na záda. Stačila se ještě zachytit dveřního rámu. Z pološera pronikl výkřik zklamání. To jí usnadnilo lépe se orientovat.

Její postup byl zastaven pouze na chvíli.

Myslela na Toma, na jeho znamení na krku, které mohlo pocházet pouze od této kreatury. Před malým okamžikem ji viděla, jak zmizela v tomto voze s harampádím.

Ve zlomku vteřiny její oči přivykly pološeru. Viděla jako ve dne.

Spatřila obludného křížence velmi mladé ženy a netopýra, který se stáhl do nejzazšího rohu skladiště a vkládal do kuše novou střelu.

Lilith nečekala, až si připraví zbraň. S divokou odhodlaností se vrhla na záhadnou upíří postavu, s kterou se dosud nesetkala. I ona prodělala přeměnu na netopýra. Na malého létajícího savce, ne onoho obludného křížence!

Náraz do blonďatého zjevení spustil kuši. Ale tentokrát šíp zasvištěl kolem hlavy a zmizel v nenávratnu.

Lilithina pěst vyrazila. Zasáhla rameno s kuší tak prudce, že upírka roztáhla prsty a upustila kuši na zem.

Teď se rozpoutal skutečný boj.

Nelítostný boj, při kterém Lilithina soupeřka bojovala všemi prostředky, což prozrazovalo, že podlehla panice.

Válely se po zemi a přes rozházené rekvizity.

Lilith se snažila uchopit hlavu soupeřky, a to co nejdříve.

Neviděla žádný důvod pro to, aby se držela zpátky. Padla pouta, která ji svazovala se světem lidí. Otevřel se ventil, který jí bránil být důstojným soupeřem.

Půvabné tahy jejího obličeje se začaly měnit v divoké metamorfóze. Přijaly podobu vlka. Oči zkrvavěly a její prsty se proměnily v drápy ostré jako nůž, které zanechaly krvavou stopu na krku její soupeřky. Začala vytékat černá třpytící se krev. Za malý okamžik začaly padat kapky jako tmavé diamanty.

Její sokyně se však zuřivě bránila.

Za Lilith se něco sklenulo.

Kožovitá, kostí vyztužená křídla, která Lilith uzavřela, jako by ji chtěla pochovat. Obrovskou silou ji uvěznila a temnota, která ji obklopila, se nedala překonat!

Tato síla tlačila Lilithin obličej proti horní polovině těla její soupeřky. Proti bujným měkkým ňadrům. A potom se odněkud z kožovitých křídel vynořil strašný kostěný trn a pokoušel se Lilith probodnout.

V tom okamžiku - konečně! - zasáhl její symbiont.

Vrah upírů!

Lilith jako první zpozorovala jeho zásah. Poté se vyprostila z ochabujících upířích křídel a opět získala ztracenou převahu.

Dva takzvané "medůzovité výběžky", ramena symbiontu, se zavrtaly do čela a týla upírky a zcela kontrolovaly její tělo.

Symbiont nepociťoval ani "hlad", ani touhu zabít nesmrtelnou.

Lilith si přitom připomněla, jak si na upíru Habakukovi vynutila úplnou informaci o Landruovi a liliovém poháru.

Spontánně se rozhodla nabýt jistoty a rozšířit vlastní znalosti.

"Znáš Toma Grimaldiho, syna ředitele?"

"Znám ho," ozvala se jako robot.

"Jak je možné, že si na něj nikdo nevzpomíná. Ani jeho otec."

"Když jsme se vrátili od díry, zničila jsem vše, co by ho připomínalo."

Lilith se ohlédla. Mezi dveřmi nikdo nestál.

"Díra?" zeptala se.

"V údolí u Mallwydu," řekla upírka. Ležela natažená jako loutka. Pouze její čelisti se při mluvení pohybovaly. Měla vyschlé rty. Třásly se jako celé tělo. Prameny vlasů padaly přes skelné oči.

Lilith náhle cítila, jak by bylo pošetilé jednoduše upírku zabít. Věděla hodně, a to se mohlo hodit.

Symbiont, zdá se, pochopil tuto možnost dříve než ona. Normálně by každého upířího protivníka vysál a rozložil.

"Co jsi hledala v tom údolí?"

"Pátrala jsem po Tomovi."

"Ale nenašla jsi ho."

"Našla jsem jícen."

"Jak jsi tomu rozuměla?" Lilith tušila, že upírka myslela na jednosměrku do Llandrinwythu - za propadnutou dimenzí, kde ve skutečnosti dále zůstávala vesnice mrtvých.

"Nevím. Byla to...propast. Energie, kterou znám a bojím se jí."

Lilith zmlkla. Upírka se vyjadřovala divně: "Co víš o liliovém poháru?"

"Nic," řekla. "Co je to?"

Upírka, která neví nic o neštěstí, které potkalo její rod?

"Ke kterému rodu patříš?"

"K žádnému. Jsem sama."

"Odkud přicházíš?"

Tato otázka ji zmohla. Rysy obličeje dostaly voskový lesk a rychle zestárly.

Hned jak její hlas opět zesílil, vyslechla si Lilith strašidelný příběh.

"Co jsi udělala Tomovi?" vrátila se k tomu, co jí leželo na srdci.

"Nic!" - odpověděla pevně. "Chtěla jsem mu jenom pomoci!"

Lilith cítila, jak jí naskakuje husí kůže. Věděla totiž, že upírka nemohla lhát a podvádět. Aspoň při této metodě výslechu.

"Jak - pomoci?" pronesly její rty udiveně.

"Byl nemocný."

"Teď je mrtvý! To byla skutečně ohromná léčba..."

"Mrtvý," opakovala upírka. "Spolkla ho díra..."

Vrtíc hlavou hleděla Lilith na neskutečnou postavu, před níž seděla na bobku. Přemýšlela, co by se stalo, kdyby oba výběžky stáhla zpět. Chtěla by nad ní získat moc nebo by bídně zahynula?

"Ty jsi ho vysála!" opravila ji Lilith s veškerou přísností.

"To není pravda!"

Lže, pomyslila si Lilith. Jak to dokázat.

"Proto jsi vyhledala tento podivný cirkus, abys tu mohla tropit svoje neplechy? Opatřila sis takovou... postavu kvůli maskování?"

"To je moje postava. Nic jsem na ní nezměnila. Cirkus byl pro mne už dlouho nejlepším útočištěm. Chtěla jsem se schovat."

"Před kým?"

"Před tebou - a všemi, kteří jsou jako ty! Před upíry..."

Už po čtvrthodině byla Macbeth s každou přibývající minutou stále nervóznější. Nemohla pochopit, proč Lilith potřebovala tak dlouhou dobu k tomu, aby přivedla Tomova otce odnést si mrtvého syna.

Kočovný cirkus před nimi ležel jako anachronismus v odpoledním slunci.

Tomova smrt zchladila Betinu radost ze života. Bude potřebovat čas, aby se ledy opět rozpustily.

Ačkoliv byla s Tomem pohromadě jen krátký čas, společně překonané nebezpečí je spojilo vzájemným pochopením.

Beth se necítila být v postavení, aby ho zde opustila a šla se podívat po své přítelkyni.

Doslova si oddechla, když po hodině uviděla vycházet Lilith v doprovodu vysokého štíhlého člověka s šedým melírem ve vlasech ze shluku lidí a mířit k roveru.

Tvář toho muže, jakmile odhrnul pokrývku z Tomova těla, byla naplněna bolestí. Zatímco Lilith kývala na Beth, otec si odnesl hocha do vozu.

Beth na ni nehleděla zrovna přívětivě. "Pochopil konečně, že má syna? Myslela jsem, že už nepřijdeš!"

"To se může stát," bránila se Lilith. "Vůbec o Tomovi nevěděl."

"Co to znamená?"

Lilith jí vysvětlila, co se stalo.

Beth dalo námahu porozumět této příhodě. Jaké bylo její překvapení, když ji Lilith požádala: "Pojď se mnou. Necháme Grimaldiho s jeho hochem o samotě. Máme jinou schůzku."

"Ským?"

"S Fee. Bude nám vyprávět svůj příběh. Zlomek z toho už znám... Je to - neuvěřitelné!"

"Můj první dojem je studená žalářní kobka. Osamělost prvního dne zahnala mou mysl blízko propasti. Nežila jsem dobrým životem a chtěla jsem zemřít. Byla jsem zajatcem o chlebu a krvi.

Chléb mi nosil hezký hoch. Jmenoval se John. Pašoval chléb pro mne, i když jsem nepotřebovala jíst. Myslel to se mnou dobře, chtěl mi pomoci. Ale mně mohla pomoci jen krev. Je takřka nepochopitelné, že jsem ji tak dlouho nepotřebovala. Byla to jeho krev, kterou jsem si nakonec vzala. Pila jsem ji z teplé nádoby jeho těla, pokud jsem byla žíznivá..."

Fascinovaná Lilith naslouchala jejímu měkkému, ale už silnějšímu hlasu. Sešly se v Grimaldiho maringotce, poté co Fee ukončila pochůzky a každý člen velké cirkusácké "rodiny" přišel uctít Tomovu památku.

Zármutek nad jeho smrtí byl velký. Také Fee posmutněla. A po všem, co Lilith věděla, jí to dokonce i věřila.

Co věděla...

Spoléhala na to, že symbiont nezařadil Fee mezi nepřátele. Další se ukázalo poté, co poznala celý její příběh.

"Dále!" naléhala Lilith, zatímco Beth mlčela. Byla zaujatá proti tomuto zjevu.

"Vyprávěj dál. Řekni mé přítelkyni, kolik je ti let!"

"Moje uvědomění sebe sama a vnímání času začalo před asi stopadesáti lety. Já-"

"Ale to není možné!" zasáhla hrubě Beth. Od začátku se netajila tím, že přistupovala k Fee s velkou výhradou. Že způsobila Tomovi upíří kousnutí, to bylo nad slunce jasné. A v tuto chvíli jí nikdo dostatečně nevysvětlil, proč to Fee udělala. Mohlo to mít pouze jednu příčinu...

"O sto let dříve zmizel pohár! Lže! Musí být starší - mnohem starší!"

"To je ono," zasáhla chlácholivě Lilith a položila jí ruku kolem ramen. "Fee pověděla pravdu - přinejmenším její subjektivní pravdu! Ověřila jsem si to pomocí symbiontu."

"Beth potřásla hlavou. "Určitě lže. To by převrátilo všechno, co dosud víme!"

"Ať mluví dál!"

Fee mlčky sledovala jejich výměnu názorů. Její tvář byla napjatá.

Výslech provedený symbiontem zanechal jen dva tmavé body uprostřed čela a na šíji.

Podle toho, co se Lilith dozvěděla, byl životní úděl této osoby, která vlastně patřila k jejím nepřátelům, strašlivý.

Prošla podsvětím.

Podsvětím upírů!

Fee vyprávěla. Její hlas měl hypnotizující zvuk.

Životní příběh Fee

1850 -1995

Až k tomuto datu jsem neopustila svůj žalář. Jeden den se podobal druhému jako vejce vejci. Neviděla jsem ani slunce, ani měsíc. Cela neměla okno. Jenom od Johna jsem se vždy dozvěděla, jaký rok, měsíc a den prožívají tam venku.

John

V měsících, kdy mě navštěvoval, jsem dozrávala z dítěte v ženu. Rychlost, s níž se měnilo moje tělo, byla pro mne nezvyklá. Byla jsem ještě malá a štíhlá, když jsem rozkvetla v bytost, která v sobě odkrývala pocity a potřeby ženy. John byl pochopitelně můj milenec. Když mne navštívil, byly požitkářské záchvěvy našich těl stále divočejší. Já si užívala. On si také užíval. Ale současně jsme věděli, že tam ještě něco bylo. Něco, co nás oba pozorovalo, když jeho "meč" vstoupil do mé pochvičky. Když mi šeptal pošetilá i obscénní slova.

Ale potom přišel den, na který nikdy nezapomenu.

John ležel na mně. Vzpínala jsem se proti němu v posledních záchvěvech vzájemného oddání, když nás přerušil studený HLAS: "Dost! To stačí! Vyzkouším tě!"

Já ztuhla.

John ztuhl.

Byla to ledová sprcha, která nás zasáhla, ačkoliv jsme věděli, že někdo denně organizoval naše setkání. Ale ani John ani já.jsme nevěděli kdo.

Pokoušela jsem se to dovědět, ačkoliv z HLASU nebylo zřejmé, zda je to muž nebo žena.

John v panice vyskočil a vklouzl do odložených šatů. Jak odcházel, pochopila jsem ,že už ho nikdy neuvidím.

Sama jsem neměla žádné oblečení, které bych si mohla přehodit přes sebe.

"Dveře jsou otevřené," řekl HLAS, když jsem ustrašeně čekala, co bude dál. "Běž ven! Jdi po schodech nahoru!"

Poslechla jsem a doufala, že po cestě zaslechnu i jiné hlasy za ostatními dveřmi. Kolikrát se ozvaly rány. Ale dnes si myslím, že se to stalo i jiným. Byla jsem pouze jednou z mnoha.

Konečně jsem se dotkla posledních schodů na cestě z vnitřního světa zříceniny, v níž se moje cela nacházela.

Tam čekala ona, kterou jsem v duchu proklela.

Byla krásná, ale jak jsem musela přiznat, přece jen ďáblice. Její vlasy jako plamen podtrhovaly zralou ženskost. Přitom působila obscénněji, než slova, jimiž mne častoval John. Musela na svém "oblečení" lehávat, protože si toto pojmenování nezasluhovaly. Její nahotu chránil shluk kožených řemenů. Spojovaly je lesklé kruhy. Na ramenou jakoby jí vyrůstala kožovitá křídla. Všechno mělo nádech kovového třpytu. Nedozvěděla jsem se, zda to byla pouze ozdoba nebo k tomu vedly jiné okolnosti. Tato žena se chovala jako pomocnice. Mile se usmívala. Za tímto úsměvem se však skrývalo zatracení.

Ona byla HLAS.

Její oči svítily žlutě jako kočičí. Její pohled spočinul na mně. Raději jsem měla někam zalézt. Tam, kde jsem prožila celý předlouhý čas.

Ale ona to nedovolila.

Chtěla mne - vyzkoušet.

Kdybych věděla, jakým mukám mne vystaví, tak bych přinejmenším hledala způsob, jak jí utéci. Ale zůstalo jenom u naděje, protože si uměla přečíst mé myšlenky.

"Pojď ke mně! "řekla.

Ztratila jsem vlastní vůli - zcela jsem se jí podrobila.

Šla jsem k ní.

Tři kroky před ní mi poručila stát. Za zády držela něco, co mi způsobilo strašlivou bolest. O mnoho let později jsem se s touto energií setkala v údolí u Mallwydu, která mi připomněla muka mého zrodu. Energie, která mne ubíjela a zase oživovala. A tvarovala tak, jak si to přála.

Byl to kalich.

Nádoba jakoby vypracovaná z jednoho kusu kamene.

Kouzlo mne spoutalo, zatímco rudovláska to, co vycházelo z kalichu, vstřebávala do sebe. Prudce přitom dýchala. Její pohled mne sledoval, aby se pomazlil a opět potrestal.

Nečekaně jsem pochopila, že jsem nebyla ničím. I moje myšlenky ovládala.

Jestli se to dá takto říci, potom mnoho věcí vypadá absurdně. Mně to tehdy připadalo normální. Nevěděla jsem, jak svět, který mne očekával, opravdu vypadal. Nevěděla jsem, že vedle sebe žijí dvě rasy, pro něž jsem parazit žijící odděleně od nich.

"Co - musím udělat?" zeptala jsem se.

"Mlč! Zůstaň, kde jsi a prostě čekej. Uvidíš, co se stane. A potom dělej, co uznáš za vhodné..."

Ještě během tohoto podivného vysvětlení nastala strašlivá muka.

Kalich v rukou neznámé znenadání zazářil červeným pulsujícím světlem, jehož "vlny" jeho nositelka předávala mně, aby se ze mne stal poslušný nástroj její vůle.

Chtěla jsem vstát a uniknout. Ale nohy jakoby vrostly do země.

Můj obličej se znetvořil. Moje orgány, vnitřnosti, krev...všechno se přetavilo, přeměnilo do vlčí podoby. Myslela jsem, že shořím, zatímco moje kosti získávaly novou podobu. Během proměny jsem kňučela, vyla a vydávala barbarsky divoké zvuky a moje oči měnily svou schopnost vidění.

Toužila jsem válet se po zemi a zbavit se té ukrutné bolesti.

Ale já jsem jen stála a dívala se na srdce, pulzující v nádobě, kterou držela v ruce.

Znenadání se ozvala hudba. Zazněl zpěv, který mi vrážel nůž do srdce. Moje okolí se měnilo. Obklopily mě zrcadlové plochy. V té krátké chvíli žena zmizela i s pohárem.

Potom jsem uviděla sebe. Moje oči si pomalu přivykaly. Přesto jsem je přinutila, aby zjistily, co se mi stalo. Moje postava se podobala vlku, který mne pozoroval krvavýma očima. To, co bylo přede mnou, jsem nebyla já, a -

Ještě dnes mi nad tím zůstává rozum stát, když se vybaví vzpomínky. Vzpomínky na přeměnu, kterou jsem prošla v nějakém urychlovači času. Nebyla jsem pouze vlkem. Byla jsem vším! Hra, v níž mne zkoušela, neměla konce.

Zrcadlo náhle zmizelo. Právě, když jsem se nacházela v "masce" netopýra.

"Změním tě do podoby, která bude mít tvou nádhernou postavu!" zaslechla jsem její hlas.

Vypadala jsem hrozně. S očima a smysly, které se v ničem nepodobaly lidským.

Ale poslechla jsem. Nevěděla jsem, co se skrývalo za přáním, abych byla opět v původní podobě. Stalo se. Začala jsem pomalu vyrůstat, moje údy nabývaly původní vzhled. Zmizelo srstnaté ochlupení. Stálá jsem opět na vlastních nohou.

To vše bylo spojeno s pokračující bolestí, hnusem a nevolností. Už během této přeměny mi nějaké temné tušení sdělilo, že její požadavky ještě neskončily. Toto tušení dospělo k jistotě, když v průběhu mého návratu k původní podobě, mi hrdelním hlasem řekla: "A nyní KŘÍŽ!"

Nevěděla jsem, co to znamená. Ale okamžik poznání přišel velmi brzy. Z nicoty, možná také z kalichu, vyšlehlo čisté světlo a dopadlo přímo na mne. Působilo jako žíravá kyselina. Jako oheň a led. Jako bych prošla peklem.

Jak jsem naříkala, klečíc přitom na kolenou, projel bílý světelný kříž místem, kde jsem se nacházela. Dopadl na mne, uhodil, ale já se přitom hnula z místa jen nepatrně.

Hlava byla v jednom plameni. Moje krev byla láva a srdce kus ledu. Prožila jsem ještě jednou hrůzný obřad zrození. Mojí přeměny z lidského dítěte na upírku. Pila jsem černou krev z poháru. Proto jsem taková, jaká jsem. Vše, co jsem byla, je pouze klamný obraz vytvořený fantazií. Kříž mne provrtal naskrz.

Zhroutila jsem se.

Konečně jsem směla upadnout, válet se po zemi. Rvát si vlasy a z rozkousaných rtů pít vlastní krev.

Myslela jsem, že slyším kroky. Cítila jsem, jak na mne dopadá její stín. Ale bez sebemenšího pocitu úlevy. Světlo dále probleskovalo, provrtávalo mé tělo, mohu-li to tak vyjádřit. Nastalo ticho. Ani hlásek.

To... ustalo.

Náhle.

Náhle na mne padla nicota - nebo já do nicoty.

Bylo to jedno. Každý vjem vyhasl. Nacházela jsem se v absolutní tmě. Myslela jsem si, že už z toho hrůzného snu nikdy neprocitnu.

Dnes to považuji za zázrak, že jsem se z temnoty dostala ven.

Přišla jsem k vědomí uprostřed hmoty, která vypadala jako prach. Kašovitá a šedá. Jako po dešti, který přinesl kýženou úlevu.

Ležela jsem ve volném prostoru u vzdorující rozvaliny. Později jsem se dozvěděla, že to bylo již sto let zaniklé opatství ve vysočině Beinn Dearg.

Můj rozum byl po tak dlouhé době zakalený. A zděšení nastalo, když jsem viděla, v jaké mostrum jsem se proměnila. Díky jí a kalichu: něco z netopýra ve mně zůstalo. Všechny pozdější pokusy o odstranění byly neúspěšné.

Nacházela jsem se v těle ženy. Avšak z mých ramen a paží vyrůstala mohutná kožovitá křídla, která mi působila jen nesnáze. Ani jsem s nimi nemohla vzlétnout. Jenom překážela.

A byla nápadná.

Jak jsem mohla zůstávat ve světě, kde chodili lidé jako John? Byla jsem zmetek, kterého by utloukli při prvním zahlédnutí...!

Nejdříve jsem hledala záchranu ve slepém útěku. Skryla jsem se v bahnitém močálu. Dnes už o něm nic nevím. Určitě se také změnil. Byla jsem připravena zemřít. Možná bych to udělala. Nevím...

Prchala jsem otevřenou krajinou. Pěšky. A každou mílí, kterou jsem se vzdalovala od Beinn Dearg, stoupala moje hysterie. S vědomím, že nechci zemřít v této podobě! Příliš dlouho jsem se nacházela v podzemním vězení. Nyní, když jsem okusila pocit volnosti, chtěla jsem přinejmenším najít východisko z této situace.

Hlad, který užíral mé vnitřnosti, mne donutil zaklepat na první chalupu. Zbavil mne veškeré opatrnosti. Připomněla jsem si Johna. Jeho horkou drahocennou krev, vzdouvající se mužství. Musel tu přece někde žít.

Přirozeně, nebyl to John, kdo otevřel na mé zaklepání. Dnes vím, jak bylo pošetilé hledat ho.

Ale byl to muž. Byl sám. Při pohledu na mne se vyděsil. Ale tento úlek rychle vyprchal. Pouze v jeho očích se míhala žádostivost. Byl to zpustlý chlap, který při pohledu na má obnažená ňadra pomlaskával. Přijal mne jako zjevení připomínající noční sen.

Jestliže jsem se sama cítila notně vyhladovělá, co on...? S velkou ochotou mne nechal ve své chalupě. Chtěl si nejdříve lehce pohrát. Řekla jsem mu pravdu. Odkryla jsem svou sílu. Ve slovech, v pohledu mých očí.

Ve srovnání s Johnem chutnal mdle. Ale já byla ráda, že jsem ho našla. Ale nechtělo se mi s ním spát. Byl špinavý. Opustila jsem ho ještě tentýž den, v jeho širokém plášti, který mne aspoň trochu maskoval. Něco mi však nedopřávalo klidu. Chtěla jsem být co nejdále od polorozpadlého opatství. Měla jsem nepopsatelný strach, že mučitelka objeví svou chybu a bude mne hledat. Aby mě konečně zničila.

Nestála jsem o její "zkoušku." A nikdy jsem netušila, co mám vlastně vykonat. A nevím to ani teď!

Pokračovala jsem dál do Killichonanu k jezeru Loch Rannoch, kde jsem prožila pár týdnů laciných výstupů. Nakonec jsem z nich měla i nějaký zisk, který jsem dostala od správce noclehárny. Nevypadal šťastně, když mi dával váček s penězi. Později se mi hodily.

V následujících měsících a rocích jsem neopustila Britské ostrovy.

Procestovala jsem Irsko, Anglii a Wales, pouze Skotsko mi připadalo jako cesta do pekla. Měla jsem cit vyvinutý jako u pouličního psiska. Pravé přátele jsem nenašla - a navíc jsem nebyla "pravověrnou" upírkou. Svou žízeň jsem ukájela na lidech, kdykoliv to bylo nutné. Mnohé jsem zabila, ale jenom v nouzi.

Proběhly roky a desítky let. Pozorovala jsem lidi jako pod mikroskopem a postrkovala je podle libosti jako figurky na šachovnici. Připomínali mi ji. Nedávala mi zapomenout na utrpení, které mi připravila a nenávist, ke které mě vedla.

Vždy jsem se snažila zmizet co nejdál. Možná mi připravila tuto existenci bezcenné ztracené bytosti jako zkoušku. Možná stále bydlela v polorozpadlém opatství...

Jak groteskně to znělo, tak to vypadalo sebevražedně. Nikdy předtím - a svět se mezitím "projasnil" - jsem necítila, jak mne to náhle táhne zpátky. Tam, kde jsem umřela jako dítě a narodila se jako upírka.

Ale zřícenina tam již nebyla. Od té doby prošel svět dvěma světovými válkami a vysočina Beinn Dearg byla změněná. Tam, kde se zdvíhalo opatství, nezůstal kámen na kameni. Možná je odvezli zedníci na stavbu bunkru. Prožila jsem oba světové požáry. A přežila.

Také ON.

Potkala jsem ho v Londýně v třiačtyřicátém roce. Ve městě, kde bylo lidí jako mravenců a hledat jedinou osobu bylo

hledáním příslovečné jehly v kupce sena. Ale nehledala jsem ani jednou.

Šla jsem přes silnici a dočkala se velkého překvapení.

Byl to John.

Ne jeho syn nebo strýc... Byl v uniformě protiletecké obrany.

A okamžitě mě poznal.

Když jsme se milovali, bylo mu dvacet. Mezitím by se měl dožít devadesáti let. Já však nepotkala starce, ale muže plného života, se začínajícími šedinami, ale ne staršího jak padesát let.

Našli jsme se a celý den strávili spolu. Zemřel při bombardování německým letectvem. Jeho tělo bylo roztrháno na kousky.

Chtěl si povídat o naší minulosti. O tajemství naší nesmrtelnosti. Kouzlo našeho setkání působilo tak, že jsme si nevšímali kolemjdoucích. Každý se zábleskem pochopení hleděl na muže z protiletadlové obrany.

Mne také tlaková vlna po výbuchu uchopila a tvrdě mrštila proti zdi domu. Ale nezůstala jsem dlouho ležet bez pomoci. Měla jsem schopnost přeměny. Darem jsem rovněž dostala schopnost rychlého přežití, hypnózy a žízně po krvi.

John mi toho hodně vyprávěl, hodně věcí mohl vysvětlit, ale přišel o život a zavřel oči navždy. Jediné, co mi zanechal, bylo podezření.

Dnes, o padesát let později, jsem získala dostatek zkušeností, abych věděla, že moje podezření není plané. Zahrávala jsem si s důvěrou, kterou mi dali moji "živitelé".

Ukázalo se, čeho jsem se obávala: Muži, s kterými jsem přes rok čas od času žila, nevykazovali žádné změny. Ukazovalo se, že při tišení žízně jsem přenášela něco, co proces stárnutí neurychlovalo, ale naopak zpomalovalo.

Když jsem se před mnoha týdny připojila k cirkusu, našla jsem zde Joeya Grimaldiho, jemuž zemřela žena. Byl mým důvěrníkem, k němu jsem mohla být zcela otevřená. A našla jsem zde jeho syna Torna.

Není to žádná vytáčka, když říkám, že jsem ho jedné noci vyhledala, abych mu pomohla. Byl tak vysílený, že jsem neviděla jinou možnost, jak mu zajistit i ten nejmenší odklad jeho konce. Odpustil mi. Jeho otec mi také odpustil. Denně jsem se dívala, jak trpí. Moje kousnutí mu vůbec nepomohlo. Byla to chyba, stejně jako pokus zahladit vzpomínky na něj. Už ji nikdy neudělám!"

Beth sama se nemohla vymanit zpod vlivu magie tohoto ďábelského stvoření. Na konci jejího vyprávění měla slzy v očích. Plakala kvůli Tomovi. A také trochu kvůli Fee.

Lilith se tímto způsobem neprojevovala. Ale otřáslo jí to, co bylo řečeno.

Nebyl to samotný neuvěřitelně nízký věk Fee, co Lilith zneklidňovalo. Bylo to zejména vše, co se týkalo Feeina popisu rudovlasé ženy, která ji trýznila z mystických důvodů.

Tento popis do puntíku odpovídal obrázku "pekelné čarodějnice". Vždy se jednalo o mysteriózní neznámou, která matce Lilith darovala upíří život a podrobila ji rovněž satanskému obřadu.

Ta, co ukradla liliový pohár!

Už 120 let před Fee byla velice aktivní v Llandrinwythu. O 120 let dřív se v jejím vlastnictví nacházela obřadní číše!

Lilith ani mrknutím oka nedala najevo, jaký význam pro ni má toto poznání. Nedala najevo, že ví o existenci poháru. Osud Fee však napovídal, že s ní zlodějka poháru experimentovala a ona sama je produktem tohoto experimentu!

Produkt s nedostatky, jestliže se ona Bezejmenná vzdala dalších pokusů.

Ale také s jedním dárkem: zárodkem nesmrtelnosti!

Zdá se, že Tom je toho důkazem. Poslední hodiny a dny před tím, než mu srdce odepřelo poslušnost, žil s velkou intenzitou. Jakoby čas jeho života ještě nevypršel.

Joey Grimaldi se vrátil zpět.

Lilith se ptala, zda také on znal celý osud Fee. Nejdříve si upravil šátek na krku. V místech, kde upírka hasila svou žízeň. S velkou oblibou je vyhledávala i Lilith.

"Ještě jsem vám nepoděkoval, že jste mi vrátila syna," otočil se k Beth. Znělo to vcelku vesele. Když zpozoroval její údiv, dodal: "Už léta jsem počítal s jeho smrtí. To však neznamená, že ji vítám. Ale věřím tomu, že neměl žádnou naději. Doufám, že nyní našel svůj klid..."

Neví to, cítila Lilith intuitivně. Ví, že Fee je upírka, ale nezná její "léčebné" účinky. Ty, které nám teď prozradila. A poté ji napadlo: Vidí ve mně spřízněnou duši poté, co mě - stejně jako ji - považoval za nepřítele.

"To bylo samozřejmé," slyšela Lilith Beth. "Jste jeho otec..." Později, když si odvedla Fee stranou, dověděla se od ní: "Žádnému člověku jsem dosud neřekla, že přestavěl výhybku k dlouhověkosti. Třásl by se strachem vydat se na takovou cestu. Je rozdíl mezi tím, zda člověk žije a je nedotknutelný, nebo jenom žije! Kdybych Joeyovi odhalila tuto stránku naší lásky, jeho charakter a psychika by se změnily. To nechci."

"Nikdy bych nevěřila, že budu jednou stát tváří v tvář "dobré" upírce," řekla Lilith drsně.

"Já také ne," odpověděla Fee a nenechala ji na pochybách, jak to myslí. "Věřím, že nám dvěma se to podaří..."

K tomu neměla Lilith co dodat.

Grimaldi kvůli smutku odvolal poslední představení. Když se setmělo, zabloudilo pár zvědavců na náměstí v Corris Uchsafu. Chtěli se aspoň zadarmo podívat na postavičky, které sem přišly předvádět svůj tragický osud.

Střecha cirkusu, sedadla a lešení už byly demontovány. Grimaldi zašel odpoledne osobně do města, aby v pohřebním ústavu zařídil vše potřebné. Chtěl nechat chlapce zpopelnit, aby mohl dále cestovat s Freak Show.

Lilith se loudala s Beth mezi vagóny. Chtěly nabídnout Grimaldimu a jedné ženě, kterou nazývali "Dlouhá Paula", jejich rovera k odvezení Tomových ostatků do krematoria. Ředitel jim nabídl, že mohou používat k bydlení Tomovu maringotku.

Po krátkém otálení nabídku přijaly, aby se mohly připravit na zítřejší zpáteční cestu do Sydney.

Fee byla ve vozu, v němž bydlela společně s Grimaldim. Cena za její minulost byla větší, než očekávala.

Ačkoliv Fee odstranila z hlav ostatních kreatur schopnost nechat se hypnotizovat, pociťovala Lilith neurčitý "tlak", který jako závoj zahaloval celé prostranství.

Řekla o tom Beth, ale ta jen potřásla hlavou. "To pochází z Tomovy smrti. Je to zcela přirozené..."

Lilith o tom pochybovala. Později zjistila, že se musí vždy spolehnout na svoje instinkty.

Najednou se odněkud vynořila postava, kterou Tom nazýval "Roawl". Lilith s ním vedla krátký plodný rozhovor v "Halfway".

Na druhé straně podobné pozoruhodné výtvory potkala Lilith v Llandrinwythu.

"Roawle?"

Otočil se, prohlédl si je a chtěl vzít do zaječích.

"Známý?" zeptala se Beth.

Lilith pokrčila rameny. Přemýšlela, co znamenala jeho reakce.

"Vypadalo to, žes ho vylekala..." dobírala si ji Beth.

Alespoň měla dobrý pocit z toho, že Tom našel svůj klid.

V té chvíli se vrátil Grimaldi. Uslyšely typický zvuk klaksonu roveru, kterým se ohlašoval.

Šly mu naproti. Více než dvoumetrová žena, která jej doprovázela, vystoupila z auta a beze slova je obešla. Grimaldi vypadal nakvašeně.

"Znovu se mi potvrdilo, co vím o taktu provinciálních omezenců," řekl místo pozdravu. "Ačkoliv jsem měl všechny papíry, byl to skutečný tanec čarodějnic, než jsem tomu šaškovi vysvětlil, co chci...

Hledal Toma... Doufám, že jej našel. Na začátku řeči nám četl levity a potom se omlouval, že nechtěl žertovat. Co tím mínil, to nevím."

Beth kývala účastně hlavou. "Jak jste ho přesvědčili?"

Grimaldi jen unaveně mávl rukou.

"Takovým lidem by měli odebrat licenci!" pohoršovala se Beth.

Grimaldi odmítavě mával svazečkem novin.

"Chcete je všechny číst?" zeptala se Lilith.

"Nejsou pro mne. Jsou pro Roawla. Vždy, když někde hostujeme, nakoupí jich tolik, aby měl čtení na celý pobyt. Když slyšel, že jedu do města, požádal mne, abych mu nějaké přivezl."

"Smím mu je zanést?" zeptala se spontánně Lilith.

Grimaldi překvapeně zamrkal. "Proč ne," řek nakonec. "Víte, kde ho najdete?"

"Viděla jsem ho, když šel do své maringotky." Vzala svazek novin a otočila se k Beth. "Půjdeš se mnou?"

"Ne, děkuji. Musím se trochu projít. Zítra celou cestu zpět zase prosedíme. To je lék na žíly."

"Lék na žíly je lékem pro mne," žertovala Lilith. "Je dobře, že se udržuješ v kondici. Uvidíme se později..."

Roawl se ulekl, když se před ním objevila Lilith. Otevřel na její zaklepání a než se vzpamatoval, byla uvnitř. K jejímu překvapení začal bez rozpaků gestikulovat.

Vnitřek jeho vozu byl jednoduše zařízený. Ukazoval na jeho zálibu v tisku. Každý čtvereček zdí byl polepený novinami a výstřižky.

"Jsou pro mne?" zeptal se Roawl a ukázal na svazek novin v její ruce.

Přikývla a podala mu nejnovější zásilku. "Grimaldi to přivezl z města..."

"Já vím." Jedním pohybem ruky jí vytvořil místo v houpací židli. Sám si jednoduše sedl na podlahu.

Lilith se posadila. "Děkuji."

"Nemyslel jsem si," řekl Roawl tenkým, pozdně pubertálním hlasem, "že se ještě někdy sejdeme."

"Já také ne," přiznala se. "Už se stalo. Kdo věří na náhody, tak může být spokojený..."

"Ale vy na ně nevěříte," odporoval.

Potrhujíc rameny odpověděla: "Jedině v případě, že náhoda je jiné slovo pro osud."

"Osud!" Roawl se posadil naproti ní. Kecl si mezi věci, které se válely všude kolem. Jeho malá ústa se třásla jak ustrašený vrabčák. Oči byly ve střehu. Celá postava i s "kopcem" na lebce jakoby se vmáčkla do sebe. "Osud je něco pro miláčky bohů - ne pro jejich malomocné!"

Lilith pochvalně ohodnotila odpůrcovu řeč. Smutek, s nímž Roawl žil, ještě zesílil.

"Varovali mne před Llandrinwythem," řekla. "Co o tom víte?"

"Nic," odpověděl. "Nic z vlastní zkušenosti. Ale umím číst - a přečtu všechno, co se mi dostane do ruky. Tajemství mne vždy fascinovalo... A vy? Našla jste v Llandrinwythu něco jiného než historikové?"

Lilithina odpověď byla stejně mdlá jako jeho. Pokrčila rameny. "Naposledy jste mi nechtěl prozradit jejich jména - ale udělal jste narážky, protože jste věděl, jak v dávné minulosti zanikla pod zemí... Ptal jste se mne také, co hledám. Dnes vám mohu odpovědět: hledám nádobu, která se podle vzhledu nazývá liliový pohár - už jste o něm slyšel nebo četl?"

Ne "

Nebyla si jistá, zda mluví pravdu.. Jistá si byla pouze v tom, že mu její přítomnost vadí, ačkoliv jí nebránil ve vstupu.

"Chcete se něčeho napít?"

Lilith poděkovala. Její žízeň byla momentálně uhašená. "Jaké události speciálně sledujete?"

"Vražda a zabití," odpověděl bez zvláštního přízvuku. "Netušíte, kolik šílenství je skryto za fasádou maloměstactví."

Jakmile se Lilith chtěla dozvědět něco bližšího, dodal: "Jsem unavený. Velmi unavený. Zítra vstáváme brzy ráno. Nechci být nezdvořilý, ale půjdu brzy spát..."

Lilith se zvedla. "Přirozeně," poděkovala a odešla.

Doprovodil ji ke dveřím. Jakmile vyšla, otočil se na ní s otázkou: "Fee dnes obcházela vozy. Nevíte náhodou, co opravdu chtěla? Nikdo, proto se také ptám, mi nedokázal odpovědět. Ptám se proto, že jsem vás obě viděl dlouhou dobu spolu..."

"Promiňte," odpověděla Lilith. "Nemám zdání. Ale proč se jí jednoduše nezeptáte sám?"

Lilith zaslechla přes hluk pád nějakého předmětu.

Beth se otočila na stranu a spala dál. Deka se odhrnula a ukázala její zadeček. Nohy měla rozhozené a Lilith mohla pozorovat její řídce ochlupenou lodičku. Vzrušilo jí to, ale současně se v ní ozvala touha po muži.

Naposledy se milovala s Clough Corwenem ve světě za zrcadlem. Ani nevěděla, jak by toto erotické dobrodružství hodnotila. Corwen byl pouze součástí pravděpodobnosti...

Lilith ze vyšvihla z Tomovy trpasličí "kóje". Vyhradila si, že bude spát na posteli nebožtíka, aby ušetřila Beth. Ale když na všechno padlo pološero, přešla dřevěnou podlahu, aby vytáhla zapadnutý obrázek, zalitovala, že Fee Tomovi nepomohla.

Zároveň se podivila, že Beth poslouchala příběh Fee ne proto, že podlehla pokušení "dlouhověkosti". Lilith z toho nemohla mít žádný prospěch, ale Beth potřebovala odpověď. Byla to jediná šance bez jistoty, že Fee odpoví. "

Zvedla obrázek výš. Byl na něm Tom, ale ne s otcem, nýbrž nějakou ženou. Byla štíhlá a hezká. Podle toho, jak se jí Tom držel, bylo vidět, že ho milovala i přes jeho vadu.

Lilith hledala a našla hřebík, který sem vletěl oknem. Jediný pohled ven ji zděsil.

Uviděla Fee.

Upírka se pohybovala na měkkých podešvích nocí, která jí nepůsobila žádné problémy!

Lilith se o vteřinu později rozhodla pro její sledování. Beth spala. Stejně by si ničeho nevšimla.

Pro Lilith vyvstala nová hádanka, kterou bylo třeba rozluštit.

Hádanka, k jejímuž řešení ji nemohla Fee zřejmě dovést. Sama totiž byla obětí. Obětí "pekelné upírky", která dostala i Owaina Glendwra...

Lilith se vrátila zpět a sklonila se k teplému tělu Beth. Reportérka ze Sydney zakňourala ve spánku jako mladá kočka. Lilithina ruka našla její nejměkčí místo - pučící ňadra - jak jinak...

Roawl spal.

Kovová konstrukce, která pomáhala nést hlavu, ležela vedle postele na tlustém běhounu. Nikdo neslyšel jeho chrápání. Jako většina zrůd žil sám. Žít s nějakou ženou ani nemohl.

Hlavně nesnil.

Byl to přirozeně nesmysl tvrdit, že každý člověk sní, a to se projevuje vizuálně i akusticky. Neplatilo to pro Roawla.

Spal hluboce a tvrdě.

Kdyby byl vzhůru, určitě by něco zpozoroval. Něco, co se vznášelo nad jeho tělem jako motýlí křídla.

Hodiny plynuly.

To, co mrzáka pozorovalo a cítilo - mělo nekonečnou trpělivost.

Znenadání ustal chrapot. Mrzák něco zpozoroval nebo vytušil.

V každém případě se probudil a hleděl bez pohybu do tmy.

Měl vynikající sluch. Dokonce i vlastní blechy slyšel. To nebyl žádný vtip. Ale ani tento talent jej neochránil. Smrt se přiblížila na bezhlučných podrážkách a potom už bylo příliš pozdě.

Roawl se pokusil vyskočit, ale jeho i hlava příliš těžká na takový pokus jej zradila. Pomoc od ostatních nemohl čekat. A v temnotě, která jej obklopila, rozeznal přelud. Přelud, který rozevřel svůj chřtán, aby jej vtáhl do sebe. Potom se nad ním rozevřela prázdnota černá jak tato noc.

Byla věčná, nikdy nekončící...

"Řediteli! Pojďte rychle...!"

Ačkoliv slunce teprve vylézalo nad obzor, stála Lilith s Beth u Grimaldiho maringotky, aby se s ním rozloučily. Chtěly mu ještě jednou vyjádřit upřímnou soustrast, když nějaký mrzák spustil poplach.

Byl to muž s "kohoutím ocasem", s nímž se už Lilith seznámila. "Kohout" na jeho hlavě plápolal jako oheň.

"Kuře..." rozčileně se na něj obořil Grimaldi. "Vždyť je ještě čas, až - !"

"Je to Roawl!" skočil mu mrzák do řeči. "Byl první, jehož koni jsem chtěl dát postroj. Víte přece, že je ranní ptáče. Protože jsem potřeboval pomoc, zavolal jsem na něj. Ale neodpovídal: Dveře maringotky byly zavřené. Pojďte rychle a podívejte se na něj sám!"

Grimaldi div nevyletěl z kůže: "Krucinál, řekni to srozumitelněji. Co je s Roawlem?"

Kuře, jak ho nazval Grimaldi, se chvěl jako osika. Jeho zuby o sebe cvakaly. "Mrtvý! Je - mrtvý! Pojďte už!"

Otočil se a hnal se zpět:

Grimaldi stál nejdřív jako solný sloup. Potom, aniž by vzal obě ženy na vědomí, se rozběhl za mrzákem.

Lilith a Beth se připojily.

Zvláště Lilith, která se ještě navečer setkala s Roawlem, měla stísněný pocit.

Nebylo to veselé, když vstoupila za Grimaldim do vozu.

Lilith první pochopila dosah toho, co viděla. "Kdo o tom ještě ví?" otočila se na mrzáka, který Roawla objevil. "Kromě vás a zde přítomných?"

"Nikdo!" odpověděl rozčileně. "Běžel jsem hned pro šéfa."

"Dobře..." Vzala jej kousek stranou.

O dvě minuty později s veselou písničkou na rtech opouštěl vůz.

"Co s ním uděláme?" zeptal se Grimaldi, který stál u postele a hnětl mu ruku, jako by ji chtěl zahřát.

"Nikdy nebylo zlo tak blízko, jako dnes," odpověděla Lilith úsečně. Ukázala na mrzáka s vysátou krví, jehož otevřené oči jako by viděly peklo.

Beth zůstala stát u východu, naříkala a přitom kývala hlavou.

Náhle zasténal i Grimaldi a přehodil přes postel přikrývku. Potom si přejel rukou obličej. "Oni to však chtějí svést na ni...!"

Lilith počkala, až se uklidní. Potom se zeptala: "Kde je? Nebyla předtím s vámi?"

"Šla se trochu protáhnout!"

"Jako dnes v noci?"

"Co tím chcete říct?"

"Viděla jsem Fee. Když všichni spali. Utíkala směrem k Roawlovu vozu. K tomu nepotřebuji žádné zvláštní vysvětlení!"

"Tomu nevěřím! Byla se mnou - celou noc. Ležela vedle mne!"

"Byl jste přitom celou dobu vzhůru?"

"Ne...přirozeně nebyl..."

"Takové "alibi" tedy neplatí!"

"Lilith..." poprvé se zamíchala Beth. "Co to má být? Vzpomínáš si, jakou jistotu jsi měla ještě včera, když jsme Fee nepravdivě obvinily. Byla by blázen, kdyby provedla tu krvavou lázeň a nevyčkala našeho odjezdu...!"

Lilith přikývla. "Já vím. Ale vím také, co to znamená, když tě probudí žízeň. Jestli nám něco předstírala a potom..."

Nepotřebovala dokončit větu.

Každý věděl, co myslela. Grimadi, Beth...

"Fee nikdy nepotřebovala tolik krve. Ale Roawl je zcela bez krve, ačkoliv na posteli je jen pár krvavých stříkanců!"

Jeho argument nebyl k zahození. Poté Lilith začala organizovat bezpečnostní opatření.

"Uzamkněte jeho maringotku!" přikázala mu. "Zatlučte okna. A řekněte vašim lidem nějaký přijatelný důvod, proč se odjezd pozdržel."

"Chcete zavolat policii?"

Lilith se sladce usmála. "Chcete ji zavolat vy?"

"Ne."

"Dobře. V tomhle bodu jsme zajedno!"

"Co máme dělat potom? S Fee..?"

"To se uvidí, až ji najdete, pane Grimaldi. Až ji najdeme."

Fee stála lehce oděná před mycí komodou v Grimaldiho obytné maringotce. Její křídla spočívala klidně na zádech.

Obrátila se, když Joey Grimaldi vstoupil.

"Panebože!" zarazil se.

Její obličej, její oděv... celé její tělo bylo plné krve. Vypadala hrozně. Mezitím byly stopy hlíny a zeleně.

"Fee...!"

Za Grimaldim vystoupily Lilith a Beth. Jejich reakce byla zdrženlivá. Poté však byly šokovány. Jako každý, kdo by nečekal, že toto stvoření může něco takového provést.

"To-není-tak, jak si myslíte..." zajíkala se Fee. "Když jsem se probudila, pociťovala jsem něco - lepkavého na obličeji, ve vlasech - po celém těle. Hned jsem věděla, co to bylo, ale já - nevím, kam to odešlo..!"

Jediné, co si teď Lilith o Fee myslela, bylo, že je skutečně blázen. Co jiného, když je viníkem a zanechá za sebou tolik stop.

"A co se domníváš, že si myslíme?" zeptala se Lilith.

Fee se otřásla. "Podle toho, jak jste mne dnes ráno zastihli, celou od krve.. že jsem spáchala nějaký masakr...!"

"Roawl je mrtvý," řekl temně Grimaldi.

Vyhledal její pohled. "Ony myslí...," pohlédl přes rameno na Lilith stojící za ním, "..že jsi ho zabila a tohle je jeho

krev."

Buď byla Fee herečkou vlastnící Oskara nebo opravdu v této chvíli nevěděla nic o jeho smrti.

Její rysy se zkřivily. "Není úniku," zašeptala. "Nenávist si mne najde všude...!"

"To není pravda!" Grimaldi přistoupil k ní a vzal ji za ramena. Nezastavila ho ani krev. "Já vím, že za nic nemůžeš."

Fee přikývla.

"A teď?" zeptala se Lilith.

Pouze Lilith.

"Policie by mohla zjistit, zda krev, kterou máš na sobě, patří Roawlovi. Ale policie je mimo hru."

"Co potom?" zeptala se Fee.

"To nevím," přemýšlela Lilith. "Bylo by mi milejší, kdybych to věděla..." Přistoupila k posteli, kde Grimaldi a Fee spolu spali. Při bližším zkoumání zjistila na jedné straně zaschlé skvrny od krve. To by konečně potvrzovalo, co o tom řekla Fee, ale také, že Fee si po krvavé vraždě lehla znovu vedle Grimaldiho..."

"Skutečný vrah musel přijít dvakrát. Poprvé tě nenašel a podruhé tě poznamenal krví. Dá se to tak pochopit? Myslím, že bys ho mohla najít a ukázat na něj."

Obličej Fee znetvořil strach.

Neodpověděla.

"Kde jsi byla dnes v noci?" zeptala se Lilith . "Viděla jsem tě, když jsem vyhlédla z okna."

"Nikde," řekla Fee. "A všude. Miluji noc. Toulám se v ní, kdykoliv mám tu možnost."

"Viděla jsem tě v blízkosti Roawlova vozu. Neviděla jsi nikoho, kdo by připadal v úvahu jako vrah?"

"Byla jsem sama. Jenom...noc byla jiná než jindy."

"Jak jiná?"

"Nemohu to popsat."

Lilith konečně pochopila, že se k pravdě nedostanou tímto způsobem. Pokusila se použít symbiontu jako detektoru lži. Už napoprvé prokázal její duševní čistotu.

Otočila se na Grimaldiho: "Kdo potom připadá v úvahu jako vrah? Kdo mohl mít motiv?"

Celý změkl. Jeho ruce stále ležely na ramenou Fee a v duchu se utěšoval myšlenkou, že mluví pravdu.

"Každý člověk," zašeptal, "se může dopustit krutosti - zrůdy netvoří výjimku! Ale nemohu nikoho obviňovat... Přál bych si, abych mohl. Vím pouze jedno. Fee to nebyla. Neublížila by ani mouše!"

"Měl Roawl v cirkusu nějaké nepřátele? Myslím skutečné nepřátele."

"Ne, pokud vím. Žil sám pro sebe."

"To jsem viděla. Šok z novin.... Víte, jaký to na něj mělo vliv?"

"To není žádné tajemství." Grimaldi si povzdychl. "Roawl byl posedlý jednou myšlenkou."

"Jakou myšlenkou?"

"Je to už asi dvacet let. Krátce poté, co nastoupil. Jednoho večera zašel na skleničku a potom vykládal něco o absurdní zákonitosti, která je mu na stopě."

"Co to znamenalo?"

Grimaldi se usmál. "Nic. Jednoduše soudil, že se něco přihodí. Svět je špatný. Není zde ostrov spravedlivých. To může každý vidět..."

"Odkud to vyčetl?" pokračovala Lilith trpělivě.

"Roawl měl představu, že náš cirkus... přináší neštěstí. Všude, kde jsme účinkovali, tvrdil, že přišel na stopu hrozného zločinu. Rodinné tragédie. Vraždy bez motivu... Nemohu říci o mrtvém nic špatného, ale měl dělat něco užitečnějšího...!"

Lilith si vyměnila významný pohled s Beth, která se nenápadně přiblížila, jakmile pochopila přesně Lilithino dilema.

Beth věděla, jak jednat s upíry.

Otevřeně se divila nejvíce tomu, jakou sílu ovládání má Lilith k dispozici.

"Řekněte ještě jednou, Grimaldi," zasyčela poloupírka. "Roawl byl na stopě série zločinů?"

"To je váš výklad. Já jsem byl přesvědčen, že se honil za fantomem!"

"A vy nevidíte nejmenší spojitost s jeho záhadnou smrtí?"

Grimaldiho oči plápolaly.

Roawlovo úmrtí se dařilo utajit před ostatními členy Freak-Show. S výjimkou Kuřete se s jinými členy společnosti nestýkal.

Joey Grimaldi rozšířil zprávu, že se odjezd do Eglwyschafu v Cardigan Bay pozdrží o dva dny. Jako důvod uvedl Tomovu kremaci.

Nikdo nezapochyboval, zvláště když Dlouhá Paula, Grimaldiho průvodkyně do Corris Uchafu, hovořila všude o potížích, které tam měli.

Lilith se ještě jednou vrátila do Roawlova vozu. Nezajímala ji mrtvola, studovala především novinové zprávy o úmrtích.

Grimaldiho hodnocení Roawla jí nepřipadlo nijak pochybené. Patrně měl mrzák halucinace a všechna možná úmrtí dával do souvislostí s cirkusem.

Na jeho stole našla Lilith konečně odkaz na paličství, o kterém už slyšela v hospodě a "hodnocení" týdne v Corris Uchafu. Co bylo divé - že v městečku tak nepatrném, jako byl Corris Uchaf, se odehrála vražda.

Jedno mladé děvče jménem Marnie Romancová ošklivým způsobem zabila svého přítele, své rodiče a nakonec i sebe.Bližší okolnosti podle redakce nejsou ještě známy. Město však zažilo pořádný šok.

Tento čin měl podle Roawla úzkou souvislost s Freak Show. Ale mysteriózní vrah, který se skrýval v cirkusu, na obrázku nebyl. Zato tam byla vražedkyně: dcera rodiny, Marnie Romancová!

"To je pro tebe velmi komická situace," řekla Beth, když se vrátila z Tomovy maringotky. "Přála bych si, abych ti mohla pomoci."

"Je to hrozná situace. Mnohdy se zdráhám dát najevo své pochybnosti. Ale Fee není jako každý jiný upír...

"Ty věříš, že ho zabila? Vysála do poslední kapky krve?"

"Co si myslím, to nehraje roli. Skutečné dilema na té šílené vraždě je, že nevíme, kdy se stane znovu. "

"Počítáš s další krvavou vraždou?"

Lilith stiskla rty. "Bylo by to stejně nesmyslné jako upíří vražda Roawla."

V této noci se Lilith sama toulala cirkusem na bezhlučných podešvích. V lehkém mžení neslyšela nic. Snažila se najít řešení. Nachytat Fee při činu a záhada by byla vyřešená.

Lilith by ráda dostala Fee z podezření, ale jak...?

Když Fee vyprávěla svůj příběh, byla absolutně světlou výjimkou - drahokamem mezi příslušníky staré rasy. Její kousnutí prodlužovalo lidem věk...

...nebo zde hraje nějakou cynickou hru?

Poletující Fee nám předvádí frašku.

Symbiont na Lilithině kůži se pohnul. Vypadalo to na nová rozhodnutí. Fee nebylo možno považovat za nepřítele, na tom se nedá nic měnit.

Časy, kdy mu Lilith předkládala jasné formulované komentáře prostřednictvím vlastního myšlení, se zdály být nenávratně pryč. Už před pobytem v zrcadlovém světě.

Znovu a znovu přicházely vzpomínky na její matku Creannu a "pekelnou neznámou", která zasáhla i do životního osudu Fee.

Zlodějka kalichu.

Nutilo to Lilith vrátit se zpět do Sydney a tam do bývalé zahrady soumraku na pozemku 333 v Paddington Street. Chtěla znovu navázat kontakt s Jeffem Warnerem a slyšet jeho hodnocení zde získaných poznatků. Možná by potom bylo všechno jasnější.

Pekelná rudovlasá upírka?

Lilith zůstala stát mezi dvěma vozy.

Ve tmě se něco pohnulo.

Uviděla - Fee.

Ve své netopýří podobě přistála přímo na vozu, který dříve patřil Tomovi a nyní ho zkonfiskovaly Lilith a Beth.

Lilith náhle pocítila docela zvláštní kroucení v břiše. Zkusila se bránit proti neustálému našeptávání, ale myslela pouze na jedno: Beth...!

Když se Fee protáhla dveřmi, Lilith už nečekala a vyrazila také.

Ne, myslela si. Ona se zbláznila! Toho by se neodvážila! Ale starost zahnala všechny pochyby.

Starost - a Bethin chroptivý křik, který se nesl nocí...

Beth očekávala známou tmu.

V temnotě neviděla nic. Ačkoliv postrádala její vášnivou blízkost, myslela si nejdříve, že na ní přítelkyně uhasila svou žízeň, i když obvykle jí o tom předem řekla.

Ale toto zděšení nebylo nic proti hrůze, která se přes ni o něco později převalila. Hledala Lilithinu hlavu, její ústa.

Ale tam nebyla žádná hlava.

Nebyla to Lilith!

Její prst narazil v temnotě na něco... jiného.

Chtěla vyskočit z postele a utéci pryč od té hrůzy.

Nohy neposlouchaly.

Něco si lehlo na ni. Přikrylo jí ústa, že nevydala ani hlásek. Její obnažené tělo svázalo tak, že se nemohlo pohnout.

Současně zesílil tlak na jejím hrdle.

Nejhorší bylo, že v této chvíli nebylo schopná nic udělat pro svou záchranu. A to nejhorší mělo teprve přijít.

Pokusila se přetrhnout brutální pouta. Ale tato pouta byla pevná jako věc, kterou cítila na svém krku. Nehnula se ani o milimetr.

Tma před jejíma očima začala nabývat tvaru smrtící spirály, která přicházela každou vteřinou.

Jakoby v mlze slyšela, jak se otevřely dveře maringotky. Jak kroky vstoupily dovnitř. Jak tlak na její ústa povolil a z hrdla se jí vydral chroptivý hlas.

...Ale to bylo také pryč.

Fee se vřítila dovnitř.

Dva páry očí, pro které nebyla tma překážkou, se střetly pohledem.

Ale pouze na okamžik. Potom Lilith stáhla Fee za sebe a poklekla vedle Beth.

Oči přítelkyně byly zavřené. Ležela tam nepohnutá a bledá. Na její šíji byla znamení, která pocházela po upířích zubech...

Fee mohla využít chvilkové nepozornosti Lilith a buď uletět nebo na ni zezadu zaútočit.

Neudělala nic.

Stála tam s otevřenými ústy a pozorovala.

Lilith věděla, jakému riziku se vystavuje, ale její první starostí byla Beth. Hledala její puls.

Její snášenlivost měla také své hranice. Zvedla se a otočila k Fee.

"Jsi teď spokojená?" zeptala se chladně.

"Ne," odpověděla Fee. "Já jsem to nechtěla."

"Proč jsi to potom udělala?" Lilith přeskočil hlas.

"Nic jsem neudělala."

Začala znovu. Ale Lilithina nitka trpělivosti se přetrhla. Nechtěla poslouchat žádné lži.

"Ty jsi tady taky "náhodou", zasyčela. "Přirozeně. Náhodou jsi včera navštívila i Roawla."

Ramena Fee poklesla. Byla perfektní herečka!

Lilith cítila, že se v ní protrhla nějaká hráz. Cítila, že z ní odchází její skutečná podstata a mění se na upíří, která v každém jiném svého druhu vidí nepřítele. Nebojovaly proti sobě, protože to tak obě chtěly. Bethina smrt nesměla zůstat nepotrestána, zrovna tak Tomova a Roawlova.

Vycenila zuby.

Na rukou se vytáhly drápy. Chystala se vrhnout na Fee.

V tu chvíli se ozval hlas domněle mrtvé Beth: "Ne! Nedělej to... Ona to nebyla!"

A teprve potom začala apokalypsa.

Lilith pociťovala v první chvíli jedno: úlevu! Hlavně, že Beth žila! Ale potom se nad nimi vzneslo skutečné nebezpečí, které chtělo napravit svou vlastní chybu pomocí brachiální postavy.

Vůz, jeho stěny, podlaha, střecha změnily svou strukturu!

Lilith hleděla na pitvorný obličej, který se vytvořil na jedné dřevěné stěně - šereda, na niž Lilith vytřeštila oči.

Tahy v obličeji byly něčím nepochopitelným.

"Co je - to?" vykoktala Beth. Byla už natolik v pořádku, že se mohla zvednout z postele.

"Kromě toho," ztěžka pronesla Fee, "chtěla jsem si povídat. Dnes v noci jsem byla vzhůru a potom jsem uviděla oko ve stropě maringotky. A ústa. Otevřela se a dolů spadlo několik kapek krve. Včera v noci to muselo být stejné. To je všechno..."

Roawlova krev, mumlala si Lilith, nespouštějíc oči z příšerného obličeje . "Kdo jsi?" vykřikla. "Umíš mluvit?"

Na stěně se narýsovala plastická písmena a vytvořila nápis.

N E M L U VÍ M.

Z A B I J U VÁ S!

To byl ten hluk, který Lilith slyšela. Zněl jako staré vyschlé dřevo, ne jako hlas. Avšak dalo se mu rozumět.

"Proč? Kdo jsi?" Přiblížila se k posteli, kde ležela Beth.

Fee udělala to samé. Snažila se pochopit, na co Lilith přišla.

V té chvíli se na stěně vedle šeredy začalo tvořit něco jiného. Dřevěná paže s pěstí, v níž držela špičatý kolík.

"Rychle!" varovala Lilith Fee. "Pokus se dostat ven. Já se o tu věc postarám!"

"Co chceš dělat?" vydechla ztěžka Beth. Znovu se pokusila postavit na nohy.

"To už je moje starost!"

Kolík vyletěl proti ní.

Lilith uskočila a chytila jej!

Okamžitě vytvořila podobnou dřevěnou ruku - a hlas nevýslovné bolesti projel vozem.

Fee se vzpamatovala a zvedla Beth z postele. Když chtěla vyběhnout ven, ozval se její vyděšený výkřik. "Jsou pryč...! Dveře zmizely!"

Lilith riskovala a spustila na malou chvilku tvora ve stěně z očí. Podívala se ke dveřím. Tam, kde dveře bývaly. Vypadalo to, jakoby dřevo splynulo v jeden celek. V příští chvíli uviděla Lilith v polici na chleba krabičku zápalek. To je šance...!

Přistoupila k ní a chtěla zápalku hodit na stěnu.

Ve stejném momentu se vrhla na zem. Pěst ve zdi držela kuši, jakou ještě nedávno použila Fee.

"Pozor!"

Lilithino varování přišlo pozdě. Střela opustila kuši a vletěla do zad Fee, do pravé lopatky.

Fee se zhroutila i se svým břemenem. Beth zachrčela, jak na ní leželo tělo upírky. Reakce ke zničení jejího těla nenastala. Střela minula srdce.

Brzy se z nicoty vynořila další střela.

Lilith pozorovala, jak se Fee v bolestech svíjí na zemi. Ze zad jí stále trčel šíp. Beth se snažila dostat nahoru. Stálo ji to velkou námahu. Snažila se oběma rukama vytáhnout šíp z Feeiných zad. Ten však začal měnit tvar, až se jako had začal omotávat kolem Bethina hrdla.

Lilith jí přispěchala na pomoc. Dalo jí to velkou námahu, než hada přetrhla. Beth ztratila vědomí a Fee vydala

varovný výkřik.

Lilith se otočila zpět. Nyní cílila kuše na ni.

Na její srdce.

Ale stačila ještě uskočit stranou. Šíp ji minul tak těsně, že ucítila závan vzduchu.

V té chvíli se na podlaze začali tvořit noví hadi, kteří ovíjeli kotníky tří žen.

Věc ve dřevě, která byla schopná přijmout jakoukoliv podobu, už netoužila po oběti, snažila se zmizet.

"Hrome - potřebujeme oheň!" vykřikla Lilith. "Ta věc je ze dřeva! Jestli nám něco pomůže, tak jedině oheň!"

O vteřinu později plápolal ohýnek.

V Betině ruce. Byla při vědomí.

"Dárek... od Moskowitze..."

Reportérka se zasmála.

Lilith si však nemohla dopřát odpočinek.

"Hoď to na záclony...rychle!"

N E D Ě L E J T O!

Beth poslechla Lilith, ne věc na stěně!

Záclona nebyla ze dřeva a tak ji tento strašlivý protivník nemohl kontrolovat. Záclony rychle chytily, ale když měly přeskočit na vyschlé dřevo - věc se začala bránit.

Ze stropu se natáhlo cosi s dírou uprostřed. Obklopilo oheň a pevně jej uzavřelo. Potom jej vyhodilo pevnou stěnou ven.

Nevěřícně hleděly na záclonu.

Boj pokračoval dál.

Fee jako první viděla, že zapalovač, který upadl na podlahu, nutí protivníka vytvářet další otvory v podlaze. Tudy by se mohly pokusit uniknout.

Fee byla tentokrát rychlejší. Hodila zapalovač na podlahu pod nohy, ještě než se stačil vytvořit otvor.

"Výborně!" vykřikla Lilith. "A teď...!"

Něco zařvalo.

Nelidský. Vztekle.

N E E E E E!

V této kritické situaci mohla věc reagovat pouze jedním způsobem. Aby mohla vyhodit zapalovač ven, vytvořila se pod Fee a Beth díra, kterou propadly ven.

Díra se opět zatáhla a Lilith zůstala uvnitř s protivníkem, který se na ni soustředil všemi silami.

Tekuté dřevo ji uzavřelo tak, že nebyla schopná pohybu. Ticho se přes ni převalilo jako zlověstná, strach vzbuzující vlna.

Ticho smrti?

Beth se plazila, těsně následovaná Fee. Chvěla se rozčilením, třásla a potom všechno dohromady.

Blízko nich ležel zapalovač - jenom nehořel. Když jej chtěla zvednout, téměř se o něj spálila.

"Musíme odtud dostat Lilith!" vyrazila Beth "Já...."

Vtom se zase ve stěně vytvarovala známá šereda.

Z P Á T K Y! zařval škleb. Ž Á D N Ý O H E Ň N E B O Z E M Ř E!

Poté se děsivá tvář opět stáhla dovnitř.

Beth, která již chtěla škrtnout zapalovačem, přestala. Démon měl pravdu. Jestli vůz podpálí, Lilith uvnitř uhoří.

Fee se postavila proti ní a položila jí ruku na rameno. "Co teď?"

Chaos, který se jich zmocnil, bránil Beth odpovědět. Nyní viděla, že démon, který se usídlil ve starém voze, se neomezuje pouze na něj, ale může se usídlit v kterémkoliv voze.

Ozvalo se naříkání.

Panické naříkání zrůd!

"Podívej se na...!" Ve výkřiku Fee se spojoval údiv a zděšení.

Dívaly se na zmrzačelé zrůdy, které kvapně opouštěly své příbytky, padaly, jak je dřevo "shazovalo" dolů.

Naříkání a křik naplnily noc, která začínala pomalu slábnout s přicházejícím úsvitem. Koně stojící v blízkosti vozů se začali plašit, jako by se je chystali napadnout vlci.

Všude kolem vládl chaos a strach a - nelidský, geniální, smyslný zvuk, který se nadevším vznášel.

V příští chvíli se začaly vozy, až na Tomův, smršťovat do koulí, které se valily, jako přitahovány magnetem, k Tomovu vozu.

Přicházejí démonovi na pomoc, problesklo Beth hlavou. A také poznání: Jsou jeho součástí.

Lilith nevěděla, co se stalo, když chybějící kyselina začala nepříznivě ovlivňovat zásobování mozku, ale nezemřela. Její mateřské geny tomu zabránily na dost dlouhou dobu.

Nechtěla upadnout do bezvědomí a tím zůstat vůči démonovi bezbranná.

Chtěla toho DÉMONA PŘEMOCI!

Tma kolem ní byla neproniknutelná. Žádné oko, ani upíří, kolem sebe neviděla. Ulita se jí zmocnila a vytvarovala do podoby staroegyptského sargofágu. Nemohla ani zakřičet, protože jí to nedovolila "svěrací kazajka" kolem její čelisti.

Konečně začalo docházet ke změně.

Symbiont se pohnul. Byl aktivní už ve chvíli, kdy ji "tekuté" dřevo začalo skrývat do svých útrob. Její tělo se pokrylo ochrannou vrstvou, která vytvořila dokonalou membránu mezi ní a kokonem. Začala vnímat, jak medůzovité výběžky se začínají zavrtávat do dřevěného kokonu, nazývaného břicho démonů.

Ne, pomyslila si. To ti nepomůže! Zabije tě to!

Jako odpověď pocítila dobře známou bolest: tisíce malých ostrých zoubků se jí zaryly do hlavy.

Ve stejném momentu zaslechla... Hlasy utrpení.

Nespočetné množství jazyků, které všechny mluvily stejně. Byl v nich STRACH, SMRTELNÝ STRACH. A jména...

"Já jsem Anne... Mabel, říkej mi Mabel. Kdy už vyleze? Petře, jsi už?"

Znenadání ji udeřil hlas, který byl svěží a silnější než ostatní. "POMOZ MI! JSEM MARNIE! SPOLKL MĚ. NAVEDL MĚ, ABYCH ZABÍJELA. POMOZ MI! CHCI ODTUD PRYČ..."

Lilith se cítila jako náplň V závinu. Nezbýval jí žádný čas k tomu, aby se zorientovala.

On přicházel.

Blížil se se svými myšlenkami, přáními, vzpomínkami, perverzními touhami. Propasti démonů...

VYSAJU TĚ. BUDU SE PÁST NA TVÉM STRACHU. BUDEŠ MNE POSLOUCHAT. KDYŽ TĚ BUDU CÍTIT V SOBĚ, BUDU ZNOVU NACHÁZET KLID. KOUPÍM NOVÝ CIRKUS. POVEDU GRIMALDIHO A OSTATNÍ DO BEZPEČÍ. TO JE TO, CO DĚLÁM UŽ STOVKY LET.

ZPOČÁTKU JSEM BYL VĚZEŇ. ČLOVĚK MĚ ZADRŽEL PRO MOU ZNETVOŘENOU POSTAVU JAKO OSTATNÍ ZRŮDY A ZAVŘEL DO VĚZENÍ: ALE JÁ JSEM VLOŽIL SVÉ TĚLO DO DŘEVA VOZU:

MAJITEL SE MĚNÍ, CIRKUS ZŮSTÁVÁ. VĚKY TÁHNE OD MĚSTA K MĚSTU. AŽ DO ÚPLNÉ VĚČNOSTI SE BUDU PÁST NA STRACHU LIDÍ. NAJDU SI TU NEJBÁZLIVĚJŠÍ DUŠI A POUŽIJI JEJÍ TĚLO, ABYCH MOHL ROZNÁŠET STRACH ZA HRANICEMI CIRKUSU, DOKUD SE NEVRÁTÍM ZPĚT DO VOZU. JE TO VĚCNÁ KŘIŽOVATKA A TY MI V TOM NEZABRÁNÍŠ..!

Jeho hlas chvílemi umlkal. Zaposlouchal se do stonů svých obětí.

Démon zabíjel už stovky let, aniž by jej lidské oko spatřilo.

Uvidíme, co dál, myslela si Lilith. NE!

K O N E Č N Ě !

Křik démona pronikal kokonem. A potom puknul.

Stejně jako vozy spěchaly na pomoc démonovi, tak i Beth přemýšlela, jak se jej zbavit!

V každém případě zemře! Zatvrdila se Beth.

Také Fee nebránila v tom, aby znovu použila zapalovač.

Dřevo bylo jenom dřevo, i když se mezitím změnilo k nepoznání. A plamen v rukou Beth vzbuzoval respekt.

Když už bylo vidět tělo její přítelkyně, rozhodla se odstranit démona. "Z P Á T K Y N E B O Z E M Ř E."

Beth pracovala dál. Nerozhlížela se, i když věděla, že démon používá i jiné zbraně. Jakmile se její přítelkyně dostala z černoty symbiontovy kůže, vynořila se Beth vedle ní. Nesla kanystr s benzínem.

"Z našeho auta," řekla. Potom vylila obsah kanystru na podivný výtvor fantazie, který se táhl přes celý vůz.

Společně s Fee vyrvaly Lilith z říše démona.

Potom Beth založila oheň.

"Jsem tak ráda, že žiješ," řekla Beth, když k ní Lilith přišla.

"Já také," ujišťovala ji Lilith s mdlým úsměvem. Rozhlédla se a viděla chaos. Cirkusové vozy zmizely.

Nezůstal ani jeden. Kolem seděly na zemi šokované a demoralizované zrůdy.

"Roawl musel zemřít, protože rozluštil tu záhadu?" zeptala se Beth, která Lilith zdržovala od práce, ačkoliv se sama ještě nemohla postavit na nohy.

"Panebože! Nechápu ještě všechny souvislosti...!"

"To věřím," odpověděla Lilith při vzpomínce na to, co slyšela, cítila a viděla. "Nyní vidím všechno mnohem jasněji. Tenhle démon ztratil půdu pod nohama. Díky Roawlovi, který mu byl na stopě - a díky Fee, jejíž upíří schopnosti nemohl ovládat. Potřeboval více much, které by mu bezmezně sloužily a Roawla zabil proto, aby se to mohlo svést na Fee. Musel se zbavit i nás. Každá hodina, kterou jsme zde strávily, mu hrozila nebezpečím. A tím se uzavírá i tajemství mého návratu i vraždy. Doufám, že už budeš mít klid na duši."

Přistoupil k nim Grimaldi. "Fee zmizela," řekl klidně. "Tady," udělal rozmáchlé gesto přes zbytky po požáru, "možná našla jistotu, kdoví." Potom se zachmuřil. "Nenechala mi žádnou zprávu. Nic!"

"Třeba se vrátí zpátky," řekla Lilith a uvažovala, zda by mu mohla říci, že mu Fee přece jen něco zanechala. Něco, co Grimaldi ocení až po mnoha letech a co mu možná - doufejme! zaručí...

...dlouhý, dlouhý život...

1 viz Vampýra, sv. č. 6-9

??

??

??

??